บทสวดมนต์ และ คำสอนของพ่อปู่

ลานธรรมบารมีศรีปทุมแสงธรรมหนอ

บ้านท่าซอ

อำเภอท้ายเหมือง จังหวัดพังงา

มงคลชีวิต

ถ้าท่านทำตัวแข่งกับสังคม	ทางแห่งความล่มจมกำลังตามมา
ถ้าท่านทำงานเห็นแก่หน้า	ท่านจะพบปัญหาเรื่อยไป
ถ้าท่านทำตัวเห็นแก่ได้	ท่านอย่าหวังน้ำใจจากเพื่อนฝูง
ถ้าท่านกลัวจนเกินไป	ท่านจะทำอะไรไม่ได้ความ
ถ้าท่านขาดความพอดี	ท่านจะเป็นหนี้เขาตลอดกาล
ถ้าท่านหวังแต่ความสนุก	ชีวิตทั้งชีวิตจะหมดความหมาย
ถ้าท่านทำใจให้สงบ	ท่านจะพบกับความสุขที่เยือกเย็น

สิ่งที่สุดของชีวิต

สิ่งที่ร่ำรวยที่สุดของชีวิต	คือ สุขภาพที่แข็งแรง
บาปกรรมใหญ่หลวงที่สุดของชีวิต	คือ ไม่กตัญญู
ความไง่เขลาที่สุดของชีวิต	คือ ติดยาเสพติด
ความพ่ายแพ้ที่สุดของชีวิต	คือ การทะนงตัว
ของกำนัลที่มีค่าที่สุดของชีวิต	คือ การให้อภัย
ความชั่วช้าที่ต่ำต้อยที่สุดของชีวิต	คือ การข่มเหงผู้อื่น
การผิดพลาดร้ายแรงที่สุดของชีวิต	คือ การเล่นการพนัน
การล้มละลายครั้งใหญ่ที่สุดของชีวิต	คือ ความสิ้นหวัง
ความสุขมากที่สุดของชีวิต	คือ การช่วยเหลือผู้อื่น
การยอมรับและนับถือได้มากที่สุดของชีวิต	คือ ความก้าวหน้า

วัตถุประสงค์การสร้างสิ่งต่างๆ

ของพ่อปู่นริศ นรินฺโท

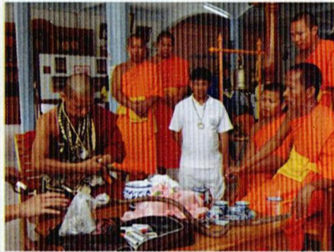
สิ่งปลูกสร้างต่างๆ ที่พ่อปู่นริศ นรินฺโท ได้ดำเนินการจัดสร้างขึ้นนั้น ล้วนแล้วแต่มีที่มาที่ไปทั้งสิ้น การให้เช่าวัตถุมงคล รุ่น "ทวดโคตรเศรษฐี" ก็ล้วนแต่มีวัตถุประสงค์เช่นกัน มิได้ให้เช่าเพื่อนำปัจจัยมาใช้ประโยชน์ส่วนตัวใดๆ เลย ท่านได้นำปัจจัยนั้นไปใช้ประโยชน์หลากหลายประการ ไม่ว่าจะเป็นการช่วยเหลือวัดวาอารามต่างๆ ทั่วประเทศไทย กว่า **1,200** วัดโรงเรียนกว่า**100** โรงเรียนที่ขอปัจจัยไปเมื่อใช้ด้านถาวรวัตถุ และสนับสนุนด้านการศึกษา การถวายและมอบวัตถุมงคลของพ่อปู่นั้นมิได้รับปัจจัยตอบแทนจากวัดและโรงเรียนเลยแม้แต่บาทเดียว ท่านให้ฟรีตลอด

เพราะพ่อปู่ท่านมีศรัทธาที่จะช่วยเหลือโดยมิได้หวังสิ่งใดตอบแทน การดำเนินการต่างๆ ท่านทำอย่างมีระบบ ระเบียบ และมีข้อมูลเก็บไว้ตลอดว่าวัดไหน โรงเรียนไหน ได้ร้องขออะไรไปบ้าง

ฉะนั้นศรัทธาสาธุชนทั้งหลายโปรดอย่าได้ฟังผู้ไม่ประสงค์ดีต่อท่าน ที่ใส่ร้ายท่านต่างๆ นานา เพราะท่านทำวัตถุมงคลแจกฟรีบ้าง ให้เช่าในราคาถูกบ้างนั้น ล้วนแต่ขัดผลประโยชน์ของผู้ที่จัดสร้างในเชิงพุทธพาณิชย์ทั้งสิ้น

วัตถุประสงค์

1. ถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงครองราชย์ 60 พรรษา และทรงมีพระชนมายุครบ 80 พรรษา
2. เพื่อทำนุ บำรุง พระพุทธศาสนาเป็นอนุสรณ์แด่ครูบาอาจารย์

การให้เช่าวัตถุมงคลของหลวงปู่นริศ นรินฺโท นั้นไม่ใช่เพื่อหาผลประโยชน์หรือพุทธพาณิชย์แต่อย่างใด สิ่งที่ท่านได้สร้างมาแล้ว และกำลังดำเนินการจัดสร้างอยู่คือ

1.สร้างหลวงปู่แช่ม ความสูง 5 เมตร
2.สร้างปู่ใหญ่ ความสูง 5 เมตร
3.สร้างปู่โต ความสูง 5 เมตร
4.สร้างองค์จตุคามรามเทพหน้าตัก 5เมตร สูง 15 เมตร

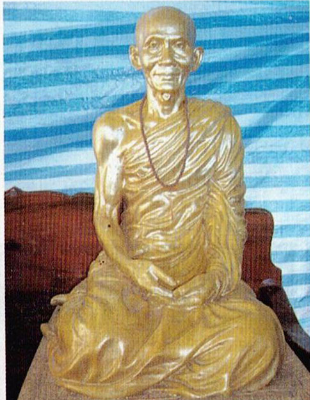

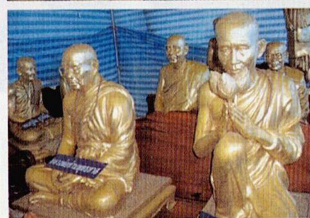

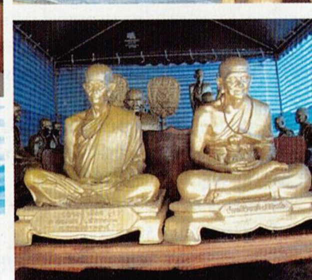

หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต

หลวงพ่อเงิน

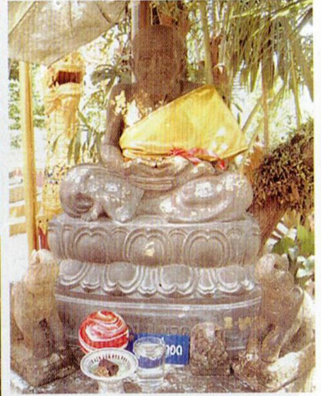
ครูบาเจ้าศรีวิชัย
ครูบาศรีวิชัย

หลวงปู่เมฆ

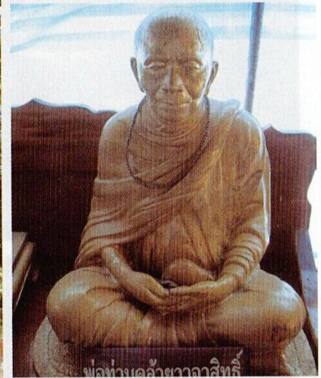

หลวงปู่ศุข

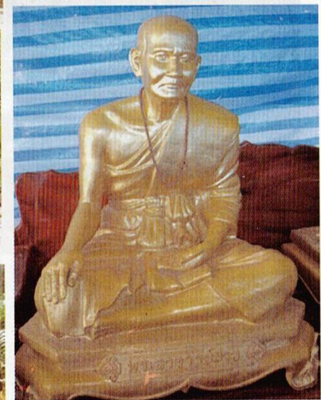

หลวงปู่ทวด นั่งดอกบัว

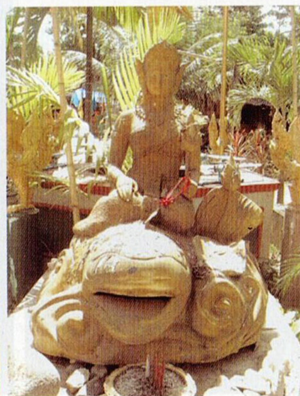

พ่อท่านคล้ายวาจาสิทธิ์

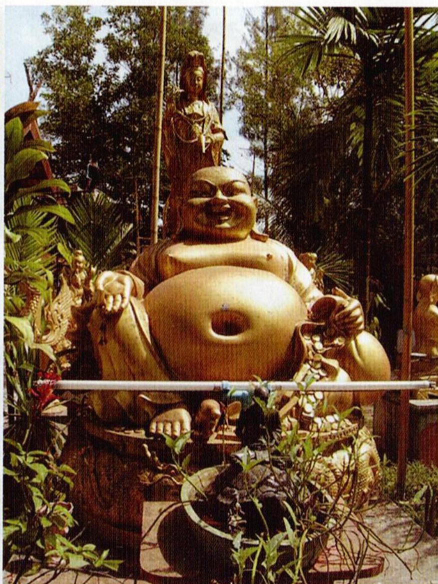

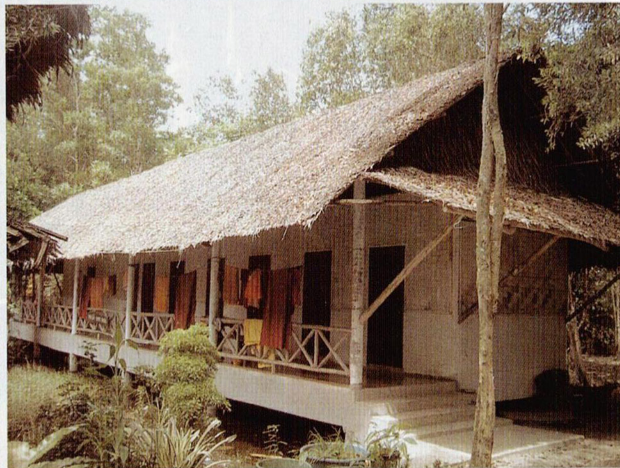

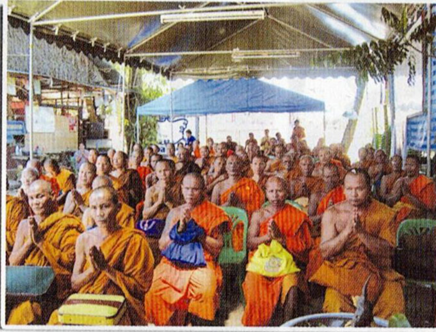

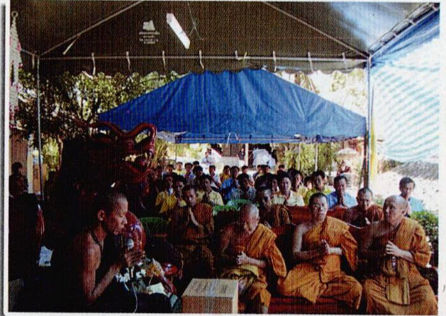
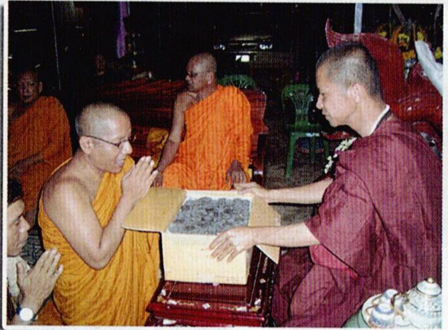

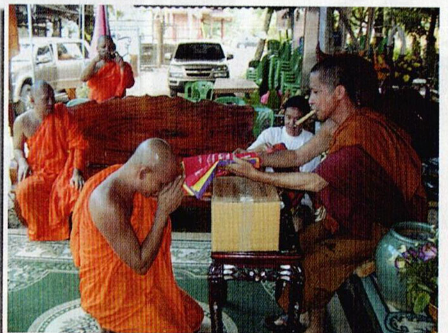

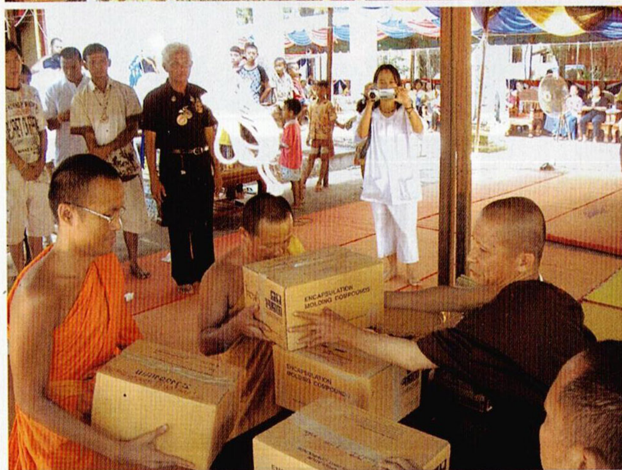

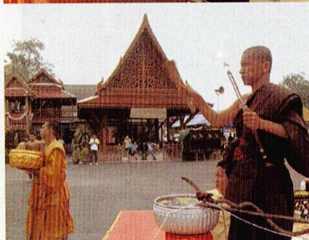
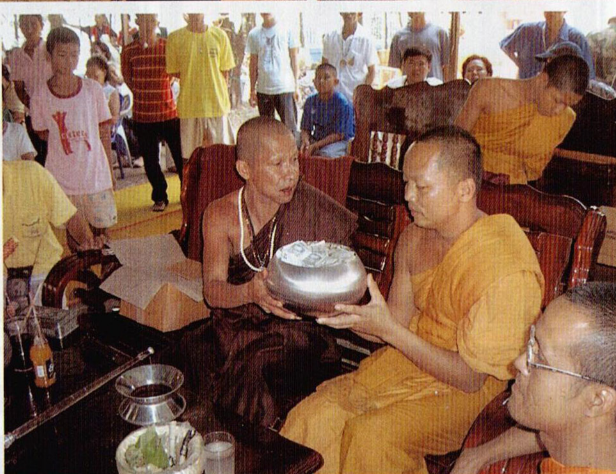
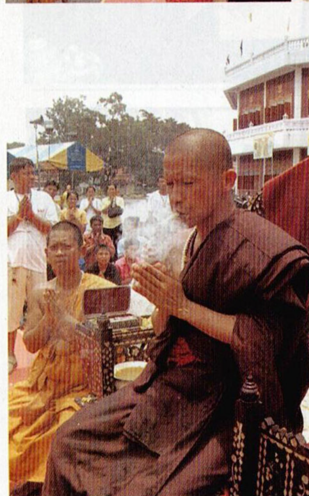
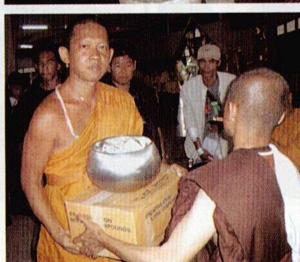

ENCAPSULATION
MOLDING COMPOUNDS

คณะศิษยานุศิษย์

ของพ่อปู่นริศ นรินฺโท

ร่วมพิมพ์ถวาย

พ่อปู่นริศ นรินฺโท

พ่อ.....คือผู้ให้ธรรมคำสั่งสอน

ปู่.....เฝ้าวอนให้ทำดีมีใครเหมือน

นริศ.....ผู้เป็นใหญ่ใฝ่ใจเตือน

นรินฺโท.....ไม่บิดเบือนในพระธรรม

ลานธรรม.....นี้มีไว้ให้ฝึกจิต

บารมี.....เพื่อมวลมิตรคิดกล่าวพร่ำ

ศรีปทุม.....บานกลางใจให้น้อมนำ

แสงธรรมหนอ.....คือพระธรรมน้อมนำใจ

บ้านท่าซอ.....ของพ่อรอพวกเจ้า

ท้ายเหมือง.....เล่าเฝ้าฝึกธรรมตามวิสัย

พังงา.....เมืองน่ารู้อยู่ไม่ไกล

เชิญเจ้าไปกราบพ่อปู่...อยู่ทุกครา

จตุคาม รามเทพ.....ผู้ใหญ่ยิ่ง

ทวด.....พระจริงยิ่งใหญ่ในทิศา

โคตร.....คนจริง คนดี ศรีพังงา

เศรษฐี.....กันถ้วนหน้าลูกข้า ฯ เอย......

อ.สุรดา ไชยสงคราม : ประพันธ์

สารบัญ

คำทำวัตรเช้า

คำบูชาพระรัตนตรัย ๑
ปุพพภาคนมการ ๓
พุทธาภิถุติ ๔
ธัมมาภิถุติ ๖
สังฆาภิถุติ ๗
รตนัตตยัปปณามคาถา ๘
สังเวคปริกิตตนปาฐะ ๑๐
ตังขณิกปัจจเวกขณปาฐะ ๑๕
ธาตุปฏิกูลปัจจเวกขณปาฐะ ๑๘
กรวดน้ำตอนเช้า ปัตติทานคาถา ๒๑

คำทำวัตรเย็น

คำบูชาพระรัตนตรัย ๒๕
ปุพพภาคนมการ ๒๗
พุทธานุสสติ ๒๘
พุทธาภิคีติ ๒๙
ธัมมานุสสติ ๓๑
ธัมมาภิคีติ ๓๒
สังฆานุสสติ ๓๔
สังฆาภิคีติ ๓๕
นมัสการพระอรหันต์ ๘ ทิศ ๓๙
อตีตปัจจเวกขณปาฐะ ๔๐
กรวดน้ำตอนเย็น อุทิสสนาธิฏฐานคาถา ๔๓
พระคาถาชินบัญชร ๔๖

สารบัญ (ต่อ)

อนุโมทนารัมภคาถา	๔๘
สามัญญานุโมทนาคาถา	๔๙
มงคลจักรวาฬน้อย	๔๙
คาถาโพธิบาท	๕๒
คาถามงคลจักรวาฬแปดทิศ	๕๔

คำสอนของพ่อปู่นริศ

ทำไมต้องจุดธูปเวลาสวดมนต์ไหว้พระ	55
เทวดามีจริงหรือเปล่าหนอ	56
อยากได้เครื่องรางของขลังจริง	57
เป็นหนี้.....แล้วทุกข์จัง	58
บารมี.......มีไว้สร้าง	59
ทำบุญแล้วได้บุญเต็ม 100% ทำอย่างไร	60
อยากถูกรางวัลที่ 1 จัง......ทำไงดี	61
บททดสอบอารมณ์	62
รวมบทคาถาต่างๆ	63-67

ภาค ๑

คำทำวัตรเช้า และคำทำวัตรเย็น

❖ ❖ ❖

คำทำวัตรเช้า

คำบูชาพระรัตนตรัย

โย โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ.

พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น พระองค์ใด เป็นพระอรหันต์, ดับเพลิงกิเลส เพลิงทุกข์สิ้นเชิง, ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง,

ส๎วากขาโต เยนะ ภะคะวะตา ธัมโม,

พระธรรมเป็นธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์ใด, ตรัสไว้ดีแล้ว,

สุปะฏิปันโน ยัสสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์ใด, ปฏิบัติดีแล้ว

ตัมมะยัง ภะคะวันตัง สะธัมมัง สะสังฆัง, อิเมหิ สักกาเรหิ ยะถาระหัง อาโรปิเตหิ อะภิปูชะยามะ,

ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอบูชาอย่างยิ่ง ซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น พร้อมทั้งพระธรรมและพระสงฆ์, ด้วย

เครื่องสักการะทั้งหลายเหล่านี้ อันยกขึ้นตามสมควรแล้วอย่างไร,

สาธุ โน ภันเต ภะคะวา สุจิระปะรินิพพุโตปิ,

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ, พระผู้มีพระภาคเจ้า แม้ปรินิพพานนานแล้ว, ทรงสร้างคุณอันสำเร็จประโยชน์ไว้แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย,

ปัจฉิมาชะนะตานุกัมปะมานะสา,

ทรงมีพระหฤทัยอนุเคราะห์แก่พวกข้าพเจ้า, อันเป็นชนรุ่นหลัง

อิเม สักกาเร ทุคคะตะปัณณาการะภูเต ปะฏิคคัณหาตุ,

ขอพระผู้มีพระภาคเจ้าจงรับเครื่องสักการะ, อันเป็นบรรณาการของคนยากทั้งหลายเหล่านี้,

อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ,

เพื่อประโยชน์และความสุขแก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย, ตลอดกาลนานเทอญ,

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา,

พระผู้มีพระภาคเจ้า, เป็นพระอรหันต์, ดับเพลิงกิเลสเพลิงทุกข์สิ้นเชิง, ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง,

พุทธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ,

ข้าพเจ้าอภิวาทพระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน,

(กราบ)

ส๎วากขาโต* ***ภะคะวะตา ธัมโม,***

พระธรรมเป็นธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้า, ตรัสไว้ดีแล้ว,

ธัมมัง นะมัสสามิ,

ข้าพเจ้านมัสการพระธรรม,

(กราบ)

สุปะฏิปันโน *ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,*

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า, ปฏิบัติดีแล้ว,

สังฆัง นะมามิ.

ข้าพเจ้า นอบน้อมพระสงฆ์

(กราบ)

ปุพพภาคนมการ

(หันทะ มะยัง พุทธัสสะ ภะคะวะโต ปุพพะภาคะนะมะการัง กะโรมะ เส.)

นโม ตัสสะ *ภะคะวะโต*	ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์นั้น
อะระหะโต,	ซึ่งเป็นผู้ไกลจากกิเลส,
สัมมาสัมพุทธัสสะ	ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง.

(ว่า ๓ หน)

---

* ให้อ่านว่า ส+หวาก = สวาก

๑. พุทธาภิถุติ

(หันทะ มะยัง พุทธาภิถุติง กะโรมะ เส.)

โย โส ตะถาคะโต, พระตถาคตเจ้านั้น พระองค์ใด,

อะระหัง, เป็นผู้ไกลจากกิเลส,

สัมมาสัมพุทโธ, เป็นผู้ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง,

วิชชาจะระณะสัมปันโน, เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชชาและจรณะ;

สุคะโต, เป็นผู้ไปแล้วด้วยดี,

โลกะวิทู, เป็นผู้รู้โลกอย่างแจ่มแจ้ง,

อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ,

เป็นผู้สามารถฝึกบุรุษที่สมควรฝึกได้ อย่างไม่มีใครยิ่งกว่า,

สัตถา เทวะมะนุสสานัง,

เป็นครูผู้สอน ของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย,

พุทโธ,

เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานด้วยธรรม;

ภะคะวา,

เป็นผู้มีความจำเร็ญ จำแนกธรรมสั่งสอนสัตว์,

โย อิมัง โลกัง สะเทวะกัง สะมาระกัง สะพรัหมะกัง, สัสสะมะณะพราหมะณิง ปะชัง สะเทวะมะนุสสัง สะยัง อะภิญญา สัจฉิกัต๎วา* ปะเวเทสิ,

* ให้อ่านว่า ต+วา = กัตวา

พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์ใด, ได้ทรงทำความดับทุกข์ให้แจ้งด้วยพระปัญญาอันยิ่งเองแล้ว, ทรงสอนโลกนี้พร้อมทั้งเทวดา, มาร, พรหม, และหมู่สัตว์ พร้อมทั้งสมณพราหมณ์, พร้อมทั้งเทวดาและมนุษย์ให้รู้ตาม,

โย ธัมมัง เทเสสิ,

พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์ใด, ทรงแสดงธรรมแล้ว,

อาทิกัล์ยาณัง,* ไพเราะในเบื้องต้น,
มัชเฌกัล์ยาณัง,* ไพเราะในท่ามกลาง,
ปะริโยสานะกัล์ยาณัง, ไพเราะในที่สุด,

สาตถัง สะพ์ยัญชะนัง เกวะละปะริปุณณัง ปะริสุทธัง พรัหมะจะริยัง ปะกาเสสิ,

ทรงประกาศพรหมจรรย์ คือแบบแห่งการปฏิบัติอันประเสริฐบริสุทธิ์ บริบูรณ์ สิ้นเชิง, พร้อมทั้งอรรถะ พร้อมทั้งพยัญชนะ,

ตะมะหัง ภะคะวันตัง อะภิปูชะยามิ,

ข้าพเจ้าบูชาอย่างยิ่ง เฉพาะพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น.

ตะมะหัง ภะคะวันตัง สิระสา นะมามิ,

ข้าพเจ้านอบน้อมพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น ด้วยเศียรเกล้า.

(กราบระลึกพระพุทธคุณ)

* ให้อ่านว่า กัลยา   * ให้อ่านว่า กัลยาณัง   * ให้อ่านว่า พยัญชะนัง

๒. ธัมมาภิถุติ

(หันทะ มะยัง ธัมมาภิถุติง กะโรมะ เส.)

โย โส ส๎วากขาโต* ภะคะวะตา ธัมโม,

พระธรรมนั้นใด, เป็นธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้า ได้ตรัสไว้ดีแล้ว,

สันทิฏฐิโก, เป็นธรรมที่ผู้ศึกษาและปฏิบัติ พึงเห็นได้ด้วยตนเอง,

อะกาลิโก, เป็นธรรมที่ปฏิบัติได้ และให้ผลได้ ไม่จำกัดกาล,

เอหิปัสสิโก, เป็นธรรมที่ควรกล่าวกะผู้อื่นว่า ท่านจงมาดูเถิด,

โอปะนะยิโก, เป็นธรรมที่ควรน้อมเข้ามาใส่ตัว,

ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ.

เป็นธรรมที่ผู้รู้ก็รู้ได้เฉพาะตน,

ตะมะหัง ธัมมัง อะภิปูชะยามิ,

ข้าพเจ้าบูชาอย่างยิ่ง เฉพาะพระธรรมนั้น,

ตะมะหัง ธัมมัง สิระสา นะมามิ,

ข้าพเจ้านอบน้อมพระธรรมนั้น ด้วยเศียรเกล้า.

(กราบระลึกพระธรรมคุณ)

* ให้อ่านว่า สะ-หวาก

๓. สังฆาภิถุติ

(หันทะ มะยัง สังฆาภิถุติง กะโรมะ เส.)

โย โส สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น หมู่ใด, ปฏิบัติดีแล้ว,

อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า หมู่ใด, ปฏิบัติตรงแล้ว,

ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า หมู่ใด, ปฏิบัติรู้ธรรมเป็นเครื่องออกจากทุกข์แล้ว,

สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า หมู่ใด, ปฏิบัติสมควรแล้ว,

ยะทิทัง, ได้แก่บุคคลเหล่านี้คือ,

จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา,

คู่แห่งบุรุษ ๔ คู่, นับเรียงตัวบุรุษได้ ๘ บุรุษ,[๑]

เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

นั่นแหละ สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า,

อาหุเนยโย,* เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขานำมาบูชา,

ปาหุเนยโย,* เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขาจัดไว้ต้อนรับ,

ทักขิเณยโย,* เป็นผู้ควรรับทักษิณาทาน,

๑ สี่คู่ คือ โสดาปัตติมรรค โสดาปัตติผล สกทาคามิมรรค สกทาคามิผล อนาคามิมรรค อนาคามิผล อรหัตตมรรค อรหัตตผล

* ให้อ่านว่า อาหุไนยโย ปาหุไนยโย ทักขิไณยโย

อัญชะลีกะระณีโย,

เป็นผู้ที่บุคคลทั่วไปควรทำอัญชลี,

อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสะ,

เป็นเนื้อนาบุญของโลก, ไม่ว่ามีนาบุญอื่นยิ่งกว่า,

ตะมะหัง สังฆัง อะภิปูชะยามิ,

ข้าพเจ้าบูชาอย่างยิ่งเฉพาะพระสงฆ์หมู่นั้น,

ตะมะหัง สังฆัง สิระสา นะมามิ.

ข้าพเจ้านอบน้อมพระสงฆ์หมู่นั้นด้วยเศียรเกล้า,

(กราบระลึกพระสังฆคุณ)

๔. รตนัตตยัปปณามคาถา

(หันทะ มะยัง ระตะนัตตะยัปปะณามะคาถาโย เจวะ สังเวคะปะริกิตตะนะปาฐัญจะ ภะณามะ เส.)

พุทโธ สุสุทโธ กะรุณามะหัณณะโว,

พระพุทธเจ้าผู้บริสุทธิ์ มีพระกรุณาดุจห้วงมหรรณพ,

โยจจันตะสุทธัพพะระญาณะโลจะโน,

พระองค์ใด มีตาคือญาณอันประเสริฐหมดจนถึงที่สุด,

โลกัสสะ ปาปูปะกิเลสะฆาตะโก,

เป็นผู้ฆ่าเสียซึ่งบาป และอุปกิเลสของโลก,

วันทามิ พุทธัง อะหะมาทะเรนะ ตัง,

ข้าพเจ้าไหว้พระพุทธเจ้าพระองค์นั้น โดยใจเคารพเอื้อเฟื้อ,

ธัมโม ปะทีโป วิยะ ตัสสะ สัตถุโน,

พระธรรมของพระศาสดา สว่างรุ่งเรืองเปรียบดวงประทีป,

โย มัคคะปากามะตะเภทะภินนะโก,

จำแนกประเภท คือ มรรค ผล นิพพาน ส่วนใด,

โลกุตตะโร โย จะ ตะทัตถะทีปะโน,

ซึ่งเป็นตัวโลกุตตระ, และส่วนใดที่ชี้แนวแห่งโลกุตตระนั้น,

วันทามิ ธัมมัง อะหะมาทะเรนะ ตัง,

ข้าพเจ้าไหว้พระธรรมนั้น โดยใจเคารพเอื้อเฟื้อ,

สังโฆ สุเขตตาภยะติเขตตะสัญญิโต,

พระสงฆ์เป็นนาบุญอันยิ่งใหญ่กว่านาบุญอันดีทั้งหลาย,

โย ทิฏฐะสันโต สุคะตานุโพธะโก,

เป็นผู้เห็นพระนิพพาน, ตรัสรู้ตามพระสุคต, หมู่ใด,

โลลัปปะหีโน อะริโย สุเมธะโส,

เป็นผู้ละกิเลสเครื่องโลเล เป็นพระอริยเจ้า มีปัญญาดี,

วันทามิ สังฆัง อะหะมาทะเรนะ ตัง,

ข้าพเจ้าไหว้พระสงฆ์หมู่นั้น โดยใจเคารพเอื้อเฟื้อ,

อิจเจวะเมกันตะภิปูชะเนยยะกัง,

วัตถุตตะยัง วันทะยะตาภิสังขะตัง,

ปุญญัง มะยา ยัง มะมะ สัพพุปัททะวา,

มา โหนตุ เว ตัสสะ ปะภาวะสิทธิยา,

บุญใด ที่ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่ซึ่งวัตถุสาม, คือ พระรัตนตรัย อันควรบูชายิ่งโดยส่วนเดียว. ได้กระทำแล้วเป็นอย่างยิ่ง

เช่นนี้นี้, ขออุปัทหวะ (ความชั่ว) ทั้งหลาย, จงอย่ามีแก่ข้าพเจ้าเลย, ด้วยอำนาจความสำเร็จอันเกิดจากบุญนั้น.

๕. สังเวคปริกิตตนปาฐะ

อิธะ ตะถาคะโต โลเก อุปปันโน,

พระตถาคตเจ้าเกิดขึ้นแล้ว ในโลกนี้,

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ,

เป็นผู้ไกลจากกิเลส, ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง,

ธัมโม จะ เทสิโต นิยยานิโก,

และพระธรรมที่ทรงแสดง เป็นธรรมเครื่องออกจากทุกข์,

อุปะสะมิโก ปะรินิพพานิโก,

เป็นเครื่องสงบกิเลส, เป็นไปเพื่อปรินิพพาน,

สัมโพธะคามี สุคะตัปปะเวทิโต,

เป็นไปเพื่อความรู้พร้อม, เป็นธรรมที่พระสุคตประกาศ,

มะยันตัง ธัมมัง สุต๎วา เอวัง ชานามะ,

พวกเราเมื่อได้ฟังธรรมนั้นแล้ว, จึงได้รู้อย่างนี้ว่า,

ชาติปิ ทุกขา, แม้ความเกิดก็เป็นทุกข์,

ชะราปิ ทุกขา, แม้ความแก่ก็เป็นทุกข์,

มะระณัมปิ ทุกขัง, แม้ความตายก็เป็นทุกข์,

โสกะปะริเทวะทุกขะโทมะนัสสุปายาสาปิ ทุกขา,

แม้ความโศก ความร่ำไรรำพัน ความไม่สบายกาย ความไม่สบายใจ ความคับแค้นใจ ก็เป็นทุกข์,

อัปปิเยหิ สัมปะโยโค ทุกโข,

ความประสบกับสิ่งไม่เป็นที่รักที่พอใจ ก็เป็นทุกข์,

ปิเยหิ วิปปะโยโค ทุกโข,

ความพลัดพรากจากสิ่งเป็นที่รักที่พอใจ ก็เป็นทุกข์,

ยัมปิจฉัง นะ ละภะติ ตัมปิ ทุกขัง,

มีความปรารถนาสิ่งใด ไม่ได้สิ่งนั้น นั่นก็เป็นทุกข์,

สังขิตเตนะ ปัญจุปาทานักขันธา ทุกขา,

ว่าโดยย่อ อุปาทานขันธ์ทั้ง ๕ เป็นตัวทุกข์,

เสยยะถีทัง, ได้แก่สิ่งเหล่านี้ คือ :-

รูปูปาทานักขันโธ, ขันธ์อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือ รูป,

เวทะนูปาทานักขันโธ, ขันธ์อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือ เวทนา,

สัญญูปาทานักขันโธ, ขันธ์อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือ สัญญา,

สังขารูปาทานักขันโธ, ขันธ์อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือ สังขาร,

วิญญาณูปาทานักขันโธ, ขันธ์อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือวิญญาณ,

เยสัง ปะริญญายะ,

เพื่อให้สาวกกำหนดรอบรู้อุปาทานขันธ์ เหล่านี้เอง,

ธะระมาโน โส ภะคะวา,

จึงพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น เมื่อยังทรงพระชนม์อยู่,

เอวัง พะหุลัง สาวะเก วิเนติ,

ย่อมทรงแนะนำสาวกทั้งหลาย เช่นนี้ เป็นส่วนมาก,

เอวัง ภาคา จะ ปะนัสสะ ภะคะวะโต สาวะเกสุ อะนุสาสะนี พะหุลา ปะวัตตะติ,

อนึ่ง คำสั่งสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น, ย่อมเป็นไปในสาวกทั้งหลาย, ส่วนมาก, มีส่วน คือ การจำแนกอย่างนี้ว่า :-

รูปัง อะนิจจัง,	รูปไม่เที่ยง,
เวทะนา อะนิจจา,	เวทนาไม่เที่ยง,
สัญญา อะนิจจา,	สัญญาไม่เที่ยง,
สังขารา อะนิจจา,	สังขารไม่เที่ยง,
วิญญาณัง อะนิจจัง,	วิญญาณไม่เที่ยง,
รูปัง อะนัตตา,	รูปไม่ใช่ตัวตน,
เวทะนา อะนัตตา,	เวทนาไม่ใช่ตัวตน,
สัญญา อะนัตตา,	สัญญาไม่ใช่ตัวตน,
สังขารา อะนัตตา,	สังขารไม่ใช่ตัวตน,
วิญญาณัง อะนัตตา,	วิญญาณไม่ใช่ตัวตน,
สัพเพ สังขารา อะนิจจา,	สังขารทั้งหลายทั้งปวง ไม่เที่ยง,
สัพเพ ธัมมา อะนัตตาติ.	ธรรมทั้งหลายทั้งปวง ไม่ใช่ตัวตน ดังนี้.
เต (ตา)[๑] มะยัง โอติณณามหะ,	
	พวกเราทั้งหลาย เป็นผู้ถูกครอบงำแล้ว,
ชาติยา,	โดยความเกิด,
ชะรามะระเณนะ,	โดยความแก่ และความตาย,

[๑] คำที่อยู่ในวงเล็บต่อท้ายเช่นนี้ สำหรับผู้หญิงว่า

โสเกหิ ปะริเทเวหิ ทุกเขหิ โทมะนัสเสหิ อุปายาเสหิ,

โดยความโศก ความร่ำไรรำพัน ความไม่สบายกาย ความไม่สบายใจ ความคับแค้นใจ ทั้งหลาย,

ทุกโขติณณา, เป็นผู้ถูกความทุกข์ หยั่งเอาแล้ว,

ทุกขะปะเรตา, เป็นผู้มีความทุกข์ เป็นเบื้องหน้าแล้ว,

อัปเปวะนามิสัสสะ เกวะลัสสะ ทุกขักขันธัสสะ อันตะกิริยา ปัญญาเยถาติ.

ทำไฉน การทำที่สุดแห่งกองทุกข์ทั้งสิ้นนี้, จะพึงปรากฏชัดแก่เราได้.

จิระปะรินิพพุตัมปิ ตัง ภะคะวันตัง อุททิสสะ อะระหันตัง สัมมาสัมพุทธัง,

เราทั้งหลาย อุทิศเฉพาะพระผู้มีพระภาคเจ้า, ผู้ไกลจากกิเลส, ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง, แม้ปรินิพพานนานแล้ว พระองค์นั้น,

สัทธา อะคารัสฺมา อะนะคาริยัง ปัพพะชิตา

เป็นผู้มีศรัทธา ออกบวชจากเรือน ไม่เกี่ยวข้องด้วยเรือนแล้ว,

ตัสฺมิง ภะคะวะติ พรัหมะจะริยัง จะรามะ,

ประพฤติอยู่ซึ่งพรหมจรรย์, ในพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น,

ภิกขูนัง (สามะเณรานัง) สิกขาสาชีวะสะมาปันนา,

ถึงพร้อมด้วยสิกขาและธรรมเป็นเครื่องเลี้ยงชีวิตของภิกษุทั้งหลาย, (ของสามเณรทั้งหลาย)

ตัง โน พรัหมะจะริยัง อิมัสสะ เกวะลัสสะ ทุกขักขันธัสสะ อันตะกิริยายะ สังวัตตะตุ.

ขอให้พรหมจรรย์ของเราทั้งหลายนั้น, จงเป็นไปเพื่อการทำที่สุดแห่งกองทุกทั้งสิ้นนี้เทอญ.

(สำหรับอุบาสกอุบาสิกาสวด)

จิระปะรินิพพุตัมปิ ตัง ภะคะวันตัง สะระณัง คะตา,

เราทั้งหลายผู้ถึงแล้วซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้า แม้ปรินิพพานนานแล้ว พระองค์นั้น เป็นสรณะ,

ธัมมัญจะ สังฆัญจะ,

ถึงพระธรรมด้วย, ถึงพระสงฆ์ด้วย,

ตัสสะ ภะคะวะโต สาสะนัง ยะถาสะติ ยะถาพะลัง มะนะสิกะโรมะ อะนุปะฏิปัชชามะ,

จักทำในใจอยู่ ปฏิบัติตามอยู่ ซึ่งคำสั่งสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้นตามสติกำลัง,

สา สา โน ปฏิปัตติ,

ขอให้ความปฏิบัตินั้น ๆ ของเราทั้งหลาย,

อิมัสสะ เกวะลัสสะ ทุกขักขันธัสสะ อันตะกิริยายะ สังวัตตะตุ.

จงเป็นไปเพื่อการทำที่สุดแห่งกองทุกข์ ทั้งสิ้นนี้เทอญ.

ตังขณิกปัจจเวกขณปาฐะ

(หันทะ มะยัง ตังขะณิกะปัจจะเวกขะณะปาฐัง ภะณามะ เส.)

(ข้อว่าด้วยจีวร)

ปะฏิสังขา โยนิโส จีวะรัง ปะฏิเสวามิ,

เราย่อมพิจารณาโดยแยบคายแล้วนุ่งห่มจีวร,

ยาวะเทวะ สีตัสสะ ปะฏิฆาตายะ, เพียงเพื่อบำดัดความหนาว,

อุณหัสสะ ปะฏิฆาตายะ, เพื่อบำบัดความร้อน,

ฑังสะมะกะสะวาตาตะปะสิริงสะปะสัมผัสสานัง ปะฏิฆาตายะ,

เพื่อบำบัดสัมผัสอันเกิดจากเหลือบ ยุง ลม แดด และสัตว์เลื้อยคลานทั้งหลาย

ยาวะเทวะ หิริโกปินะปะฏิจฉาทะนัตถัง,

และเพียงเพื่อปกปิดอวัยวะ อันให้เกิดความละอาย.

(ข้อว่าด้วยบิณฑบาต)

ปะฏิสังขา โยนิโส ปิณฑะปาตัง ปะฏิเสวามิ,

เราย่อมพิจารณาโดยแยบคายแล้วบริโภค บิณฑบาต,

เนวะ ทะวายะ,

ไม่ให้เป็นไปเพื่อความเพลิดเพลินสนุกสนาน,

นะ มะทายะ,

ไม่ให้เป็นไปเพื่อความเมามัน เกิดกำลังทางกาย,

นะ มัณฑะนายะ,

ไม่ให้เป็นไปเพื่อประดับ,

นะ วิภูสะนายะ,

ไม่ให้เป็นไปเพื่อตกแต่ง,

ยาวะเทวะ อิมัสสะ กายัสสะ ฐิติยา,

แต่ให้เป็นไปเพียงเพื่อความตั้งอยู่ได้แห่งกายนี้,

ยาปะนายะ,

เพื่อความเป็นไปได้ของอัตตภาพ,

วิหิงสุปะระติยา,

เพื่อความสิ้นไปแห่งความลำบากทางกาย,

พรัหมะจะริยานุคคะหายะ,

เพื่ออนุเคราะห์แก่การประพฤติพรหมจรรย์,

อิติ ปุราณัญจะ เวทะนัง ปฏิหังขามิ,

ด้วยการทำอย่างนี้, เราย่อมระงับเสียได้ ซึ่งทุกขเวทนาเก่า คือ ความหิว,

นะวัญจะ เวทะนัง นะ อุปปาเทสสามิ,

และไม่ทำทุกขเวทนาใหม่ให้เกิดขึ้น,

ยาตรา จะ เม ภะวิสสะติ อะนะวัชชะตา จะ ผาสุวิหาโร จาติ,

อนึ่ง, ความเป็นไปโดยสะดวกแห่งอัตตภาพนี้ด้วย, ความเป็นผู้หาโทษมิได้ด้วย, และความเป็นอยู่โดยผาสุกด้วย, จักมีแก่เรา ดังนี้.

(ข้อว่าด้วยเสนาสนะ)

ปะฏิสังขา โยนิโส เสนาสะนัง ปะฏิเสวามิ,

เราย่อมพิจารณาโดยแยบคายแล้วใช้สอยเสนาสนะ,

ยาวะเทวะ สีตัสสะ ปฏิฆาตายะ, เพียงเพื่อบำบัดความหนาว,

อุณ์หัสสะ ปฏิฆาตายะ, เพื่อบำบัดความร้อน,

ฑังสะมะกะสะวาตาตะปะสิริงสะปะสัมผัสสานัง ปะฏิฆาตายะ,

เพื่อบำบัดสัมผัสอันเกิดจากเหลือบ ยุง ลม แดด และสัตว์เลื้อยคลานทั้งหลาย,

ยาวะเทวะ อุตุปะริสสะยะวิโนทะนัง ปะฏิสัลลานารามัตถัง,

เพียงเพื่อบรรเทาอันตรายอันจะพึงมีจากดินฟ้าอากาศ, และเพื่อความเป็นผู้ยินดีอยู่ในที่หลีกเร้นสำหรับภาวนา.

(ข้อว่าด้วยคิลานเภสัช)

ปะฏิสังขา โยนิโส คิลานะปัจจะยะเภสัชชะปะริกขารัง ปะฏิเสวามิ,

เราย่อมพิจารณาโดยแยบคายแล้ว บริโภคเภสัชบริขารอันเกื้อกูลแก่คนไข้,

ยาวะเทวะ อุปปันนานัง เวยยาพาธิกานัง เวทะนานัง ปะฏิฆาตายะ,

เพียงเพื่อบำบัดทุกขเวทนาอันบังเกิดขึ้นแล้ว มีอาพาธต่าง ๆ เป็นมูล,

อัพ์ยาปัชฌะปะระมะตายาติ,

เพื่อความเป็นผู้ไม่มีโรคเบียดเบียน เป็นอย่างยิ่ง ดังนี้.

ธาตุปฏิกูลปัจจเวกขณปาฐะ

(หันทะ มะยัง ธาตุปะฏิกูละปัจจะเวกขะณะปาฐัง ภะณามะ เส.)

(ข้อว่าด้วยจีวร)

ยะถาปัจจะยัง ปะวัตตะมานัง ธาตุมัตตะเมเวตัง,

สิ่งเหล่านี้นี่เป็นสักว่าธาตุตามธรรมชาติเท่านั้น, กำลังเป็นไปตามเหตุตามปัจจัยอยู่เนืองนิจ,

ยะทิทัง จีระวัง ตะทุปะภุญชะโก จะ ปุคคะโล,

สิ่งเหล่านี้ คือ จีวร และบุคคลผู้ใช้สอยจีวรนั้น,

ธาตุมัตตะโก, เป็นสักว่าธาตุตามธรรมชาติ,

นิสสัตโต, มิได้เป็นสัตวะอันยั่งยืน,

นิชชีโว, มิได้เป็นชีวะ อันเป็นบุรุษบุคคล,

สุญโญ, ว่างเปล่าจากความหมายแห่งความเป็นตัวตน,

สัพพานิ ปะนะ อิมานิ จีวะรานิ อะชิคุจฉะนียานิ,

ก็จีวรทั้งหมดนี้ ไม่เป็นของน่าเกลียดมาแต่เดิม,

อิมัง ปูติกายัง ปัต๎วา,

ครั้นมาถูกเข้ากับกายอันเน่าอยู่เป็นนิจ นี้แล้ว,

อะติวิยะ ชิคุจฉะนียานิ ชายันติ.

ย่อมกลายเป็นของน่าเกลียดอย่างยิ่งไปด้วยกัน.

(ข้อว่าด้วยบิณฑบาต)

ยะถาปัจจะยัง ปะวัตตะมานัง ธาตุมัตตะเมเวตัง,

สิ่งเหล่านี้นี่เป็นสักว่าธาตุตามธรรมชาติเท่านั้น, กำลังเป็นไปตามเหตุตามปัจจัยอยู่เนืองนิจ,

ยะทิทัง ปิณฑะปาโต ตะทุปะภุญชะโก จะ ปุคคะโล,

สิ่งเหล่านี้ คือ บิณฑบาตและบุคคลผู้บริโภคบิณฑบาตนั้น,

ธาตุมัตตะโก, เป็นสักว่าธาตุตามธรรมชาติ,

นิสสัตโต, มิได้เป็นสัตวะอันยั่งยืน,

นิชชีโว, มิได้เป็นชีวะ อันเป็นบุรุษบุคคล,

สุญโญ, ว่างเปล่าจากความหมายแห่งความเป็นตัวตน,

สัพโพ ปะนายัง ปิณฑะปาโต อะชิคุจฉะนีโย,

ก็บิณฑบาตทั้งหมดนี้ ไม่เป็นของน่าเกลียดมาแต่เดิม,

อิมัง ปูติกายัง ปัต๎วา,

ครั้นมาถูกเข้ากับกายอันเน่าอยู่เป็นนิจ นี้แล้ว,

อะติวิยะ ชิคุจฉะนีโย ชายะติ.

ย่อมกลายเป็นของน่าเกลียดอย่างยิ่งไปด้วยกัน.

(ข้อว่าด้วยเสนาสนะ)

ยะถาปัจจะยัง ปะวัตตะมานัง ธาตุมัตตะเมเวตัง,

สิ่งเหล่านี้นี่เป็นสักว่าธาตุตามธรรมชาติเท่านั้น, กำลังเป็นไปตามเหตุตามปัจจัยอยู่เนืองนิจ,

ยะทิทัง เสนาสะนัง, ตะทุปะภุญชะโก จะ ปุคคะโล,

สิ่งเหล่านี้ คือ เสนาสนะและบุคคลผู้ใช้สอยเสนาสนะนั้น,

ธาตุมัตตะโก, เป็นสักว่าธาตุตามธรรมชาติ,

นิสสัตโต, มิได้เป็นสัตวะอันยั่งยืน,

นิชชีโว, มิได้เป็นชีวะ อันเป็นบุรุษบุคคล,

สุญโญ, ว่างเปล่าจากความหมายแห่งความเป็นตัวตน,

สัพพานิ ปะนะ อิมานิ อะชิคุจฉะนียานิ,

ก็เสนาสนะทั้งหมดนี้ ไม่เป็นของน่าเกลียดมาแต่เดิม,

อิมัง ปูติกายัง ปัต๎วา,

ครั้นมาถูกเข้ากับกายอันเน่าอยู่เป็นนิจ นี้แล้ว,

อะติวิยะ ชิคุจฉะนียานิ ชายันติ.

ย่อมกลายเป็นของน่าเกลียดอย่างยิ่งไปด้วยกัน.

(ข้อว่าด้วยคิลานเภสัช)

ยะถาปัจจะยัง ปะวัตตะมานัง ธาตุมัตตะเมเวตัง,

สิ่งเหล่านี้นี่เป็นสักว่าธาตุตามธรรมชาติเท่านั้น, กำลังเป็นไปตามเหตุตามปัจจัยอยู่เนืองนิจ,

ยะทิทัง คิลานะปัจจะยะเภสัชชะปะริกขาโร, ตะทุปะภุญชะโก จะ ปุคคะโล,

สิ่งเหล่านี้ คือ เภสัชบริขารอันเกื้อกูลแก่คนไข้, และบุคคลผู้บริโภคเภสัชบริขารนั้น,

ธาตุมัตตะโก, เป็นสักว่าธาตุตามธรรมชาติ,
นิสสัตโต, มิได้เป็นสัตวะอันยั่งยืน,
นิชชีโว, มิได้เป็นชีวะ อันเป็นบุรุษบุคคล,
สุญโญ, ว่างเปล่าจากความหมายแห่งความเป็นตัวตน,
สัพโพ ปะนายัง คิลานะปัจจะยะเภสัชชะปะริกขาโร
อะชิคุจฉะนีโย,

ก็คิลานเภสัชบริขารทั้งหมดนี้ ไม่เป็นของน่าเกลียดมาแต่เดิม,

อิมัง ปูติกายัง ปัต๎วา,

ครั้นมาถูกเข้ากับกายอันเน่าอยู่เป็นนิจ นี้แล้ว,

อะติวิยะ ชิคุจฉะนีโย ชายะติ.

ย่อมกลายเป็นของน่าเกลียดอย่างยิ่งไปด้วยกัน.

กรวดน้ำตอนเช้า

ปัตติทานคาถา

(หันทะ มะยัง ปัตติทานะคาถาโย ภะณามะ เส.)

ยา เทวะตา สันติ วิหาระวาสินี,
ถูเป ฆะเร โพธิฆะเร ตะหิง ตะหิง,

เทวดาทั้งหลายเหล่าใด, มีปกติอยู่ในวิหาร, สิงสถิตที่เรือนพระสถูปที่เรือนโพธิ์ ในที่นั้น ๆ,

ตา ธัมมะทาเนนะ ภะวันตุ ปูชิตา,

โสตถิง กะโรนเตธะ วิหาระมัณฑะเล,

เทวดาทั้งหลายเหล่านั้น, เป็นผู้อันเราทั้งหลายบูชาแล้วด้วยธรรมทาน. ขอจงทำซึ่งความสวัสดีความเจริญในมณฑลวิหารนี้.

เถรา จะ มัชฌา นะวะกา จะ ภิกขะโว,

สารามิกา ทานะปะตี อุปาสะกา,

พระภิกษุทั้งหลายที่เป็นเถระก็ดี, ที่เป็นปานกลางก็ดี, ที่เป็นผู้บวชใหม่ก็ดี อุบาสกอุบาสิกาทั้งหลาย, ที่เป็นทานบดีพร้อมด้วยอารามิกชนก็ดี,

คามา จะ เทสา นิคะมา จะ อิสสะรา,

สัปปาณะภูตา สุขิตา ภะวันตุ เต,

ชนทั้งหลายเหล่าใด, ที่เป็นชาวบ้านก็ดี, ที่เป็นชาวประเทศก็ดี, ที่เป็นชาวนิคมก็ดี ที่เป็นอิสระเป็นใหญ่ก็ดี ขอชนทั้งหลายเหล่านั้น จงเป็นผู้มีความสุขเถิด,

ชะลาพุชา เยปิ จะ อัณฑะสัมภะวา,

สังเสทะชาตา อะถะโวปะปาติกา,

สัตว์ทั้งหลายเหล่าใด, ที่เป็นชลาพุชะกำเนิดก็ดี, ที่เป็นอัณฑชะกำเนิดก็ดี, ที่เป็นสังเสทชะกำเนิดก็ดี, ที่เป็นโอปปาติกะกำเนิดก็ดี,

นิยยานิกัง ธัมมะวะรัง ปะฏิจจะเต,

สัพเพปิ ทุกขัสสะ กะโรนตุ สังขะยัง,

สัตว์ทั้งหลายแม้ทั้งปวงเหล่านั้น, ได้อาศัยซึ่งธรรมอันประเสริฐ, อันนำผู้ปฏิบัติให้ออกไปจากสังสารทุกข์, จงกระทำซึ่งความสิ้นไปพร้อมแห่งทุกข์เถิด,

ฐาตุ จิรัง สะตัง ธัมโม, ธัมมัทธะรา จะ ปุคคะลา,

ขอธรรมของสัตบุรุษทั้งหลาย จงตั้งอยู่นาน, อนึ่งขอบุคคลทั้งหลายผู้ทรงไว้ซึ่งธรรม จงดำรงอยู่นาน,

สังโฆ โหตุ สะมัคโควะ, อัตถายะ จะ หิตายะ จะ,

ขอพระสงฆ์ จงมีความสามัคคีพร้อมเพรียงกัน, ในอันทำซึ่งประโยชน์ และสิ่งอันเกื้อกูลเถิด,

อัมเห รักขะตุ สัทธัมโม, สัพเพปิ ธัมมะจาริโน,

ขอพระสัทธรรมจงรักษาไว้ซึ่งเราทั้งหลาย, และจงรักษาไว้ซึ่งบุคคลทั้งหลายผู้ประพฤติซึ่งธรรมแม้ทั้งปวง,

วุฑฒิง สัมปาปุเณยยามะ, ธัมเม อะริยัปปะเวทิเต,

ขอเราทั้งหลายพึงถึงพร้อมซึ่งความเจริญในธรรม. พระอริยเจ้าประกาศไว้แล้วเถิด,

ปะสันนา โหนตุ สัพเพปิ ปาณิโน พุทธะสาสะเน,

แม้สรรพสัตว์ทั้งหลาย, จงเป็นผู้เลื่อมใสแล้วในพระพุทธศาสนา,

สัมมา ธารัง ปะเวจฉันโต กาเล เทโว ปะวัสสะตุ,

ขอฝนจงเพิ่มให้อุทกธาร, ตกต้องในกาลโดยชอบ,

วุฑฒิภาวายะ สัตตานัง   สะมิทธัง เนตุ เมทะนิง,

จงนำไปซึ่งเมทนีดล, ให้สำเร็จประโยชน์เพื่ออันบังเกิดความเจริญแก่สัตว์ทั้งหลาย,

มาตา ปิตา จะ อัตระชัง   นิจจัง รักขันติ ปุตตะกัง,

มารดาและบิดา ย่อมถนอมบุตรน้อย ผู้บังเกิดในตนเป็นนิตย์ ฉันใด,

เอวัง ธัมเมนะ ราชาโน   ปะชัง รักขันตุ สัพพะทา.

ขอพระราชาทั้งหลาย, จงทรงรักษาประชาราษฎร์ โดยชอบธรรมในกาลทุกเมื่อฉันนั้น เทอญ.

บุญกิริยาวัตถุลุประสงค์
สิบอย่างจงทำกิจเป็นนิจสิน
หลักการบุญหนุนเนื่องเปลื้องราคิน
สมถวิลทานมัยคือให้ทาน

คำทำวัตรเย็น

คำบูชาพระรัตนตรัย

โย โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ.

พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น พระองค์ใด เป็นพระอรหันต์, ดับเพลิงกิเลส เพลิงทุกข์สิ้นเชิง, ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง,

ส๎วากขาโต เยนะ ภะคะวะตา ธัมโม,

พระธรรมเป็นธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์ใด, ตรัสไว้ดีแล้ว,

สุปะฏิปันโน ยัสสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์ใด, ปฏิบัติดีแล้ว

ตัมมะยัง ภะคะวันตัง สะธัมมัง สะสังฆัง, อิเมหิ สักกาเรหิ ยะถาระหัง อาโรปิเตหิ อะภิปูชะยามะ,

ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอบูชาอย่างยิ่ง ซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น พร้อมทั้งพระธรรมและพระสงฆ์, ด้วยเครื่องสักการะทั้งหลายเหล่านี้ อันยกขึ้นตามสมควรแล้วอย่างไร,

สาธุ โน ภันเต ภะคะวา สุจิระปะรินิพพุโตปิ,

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ, พระผู้มีพระภาคเจ้า แม้ปรินิพพานนานแล้ว, ทรงสร้างคุณอันสำเร็จประโยชน์ไว้แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย,

ปัจฉิมาชะนะตานุกัมปะมานะสา,

ทรงมีพระหฤทัยอนุเคราะห์แก่พวกข้าพเจ้า, อันเป็นชนรุ่นหลัง

อิเม สักกาเร ทุคคะตะปัณณาการะภูเต ปะฏิคคัณหาตุ,

ขอพระผู้มีพระภาคเจ้าจงรับเครื่องสักการะ, อันเป็นบรรณาการของคนยากทั้งหลายเหล่านี้,

อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ,

เพื่อประโยชน์และความสุขแก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย, ตลอดกาลนานเทอญ,

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา,

พระผู้มีพระภาคเจ้า, เป็นพระอรหันต์, ดับเพลิงกิเลสเพลิงทุกข์สิ้นเชิง, ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง,

พุทธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ,

ข้าพเจ้าอภิวาทพระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน,

(กราบ)

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม,

พระธรรมเป็นธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้า, ตรัสไว้ดีแล้ว,

ธัมมัง นะมัสสามิ,

ข้าพเจ้านมัสการพระธรรม,

(กราบ)

สุปะฏิปันโน *ภะคะวะโต* สาวะกะสังโฆ,

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า, ปฏิบัติดีแล้ว,

สังฆัง นะมามิ.

ข้าพเจ้า นอบน้อมพระสงฆ์

(กราบ)

ปุพพภาคนมการ

(หันทะ มะยัง พุทธัสสะ ภะคะวะโต ปุพพะภาคะนะมะการัง กะโรมะ เส.)

นโม ตัสสะ ภะคะวะโต	ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์นั้น
อะระหะโต,	ซึ่งเป็นผู้ไกลจากกิเลส,
สัมมาสัมพุทธัสสะ	ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง.

(ว่า ๓ หน)

๑. พุทธานุสสติ

(หันทะ มะยัง พุทธานุสสะตินะยัง กะโรมะ เส.)

ตัง โข ปะนะ ภะตะวันตัง เอวัง กัล์ยาโณ กิตติสัทโท อัพภุคคะโต,

ก็กิตติศัพท์อันงามของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น, ได้ฟุ้งไปแล้วอย่างนี้ว่า :-

อิติปิ โส ภะคะวา,

เพราะเหตุอย่างนี้ ๆ, พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น,

อะระหัง, เป็นผู้ไกลจากกิเลส,

สัมมาสัมพุทโธ, เป็นผู้ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง,

วิชชาจะระณะสัมปันโน, เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชชาและจรณะ;

สุคะโต, เป็นผู้ไปแล้วด้วยดี,

โลกะวิทู, เป็นผู้รู้โลกอย่างแจ่มแจ้ง,

อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ,

เป็นผู้สามารถฝึกบุรุษที่สมควรฝึกได้อย่างไม่มีใครยิ่งกว่า,

สัตถา เทวะมะนุสสานัง,

เป็นครูผู้สอน ของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย,

พุทโธ,

เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานด้วยธรรม,

ภะคะวา ติ.

เป็นผู้มีความจำเริญ จำแนกธรรมสั่งสอนสัตว์ ดังนี้.

๒. พุทธาภิคีติ

(หันทะ มะยัง พุทธาภิคีติง กะโรมะ เส.)

พุทธ์วาระหันตะวะระตาทิคุณาภิยุตโต,

พระพุทธเจ้าประกอบด้วยคุณ มีความประเสริฐแห่งอรหันตคุณ เป็นต้น,

สุทธาภิญาณะกะรุณาหิ สะมาคะตัตโต,

มีพระองค์อันประกอบด้วยพระญาณ และพระกรุณาอันบริสุทธิ์,

โพเธสิ โย สุชะนะตัง กะมะลังวะ สูโร,

พระองค์ใด ทรงกระทำชนที่ดีให้เบิกบาน ดุจอาทิตย์ทำบัวให้บาน,

วันทามะหัง ตะมะระณัง สิระสา ชิเนนทัง.

ข้าพเจ้าไหว้พระชินสีห์ ผู้ไม่มีกิเลส พระองค์นั้น ด้วยเศียรเกล้า,

พุทโธ โย สัพพะปาณีนัง สะระณัง เขมะมุตตะมัง,

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด เป็นสรณะอันเกษมสูงสุด ของสัตว์ทั้งหลาย,

ปะฐะมานุสสะติฏฐานัง วันทามิ ตัง สิเรนะหัง,

ข้าพเจ้าไหว้พระพุทธเจ้าพระองค์นั้น อันเป็นที่ตั้งแห่งความระลึกองค์ที่หนึ่ง ด้วยเศียรเกล้า,

พุทธัสสาหัส์มิ ทาโส (ทาสี) วะ พุทโธ เม สามิกิสสะโร,

ข้าพเจ้าเป็นทาสของพระพุทธเจ้า, พระพุทธเจ้าเป็นนาย มีอิสระเหนือข้าพเจ้า,

พุทโธ ทุกขัสสะ ฆาตา จะ วิธาตา จะ หิตัสสะ เม,

พระพุทธเจ้าเป็นเครื่องกำจัดทุกข์ และทรงไว้ซึ่งประโยชน์แก่ข้าพเจ้า,

พุทธัสสาหัง นิยยาเทมิ สะรีรัญชีวิตัญจิทัง,

ข้าพเจ้ามอบกายถวายชีวิตนี้ แด่พระพุทธเจ้า,

วันทันโตหัง (ตีหัง) จะริสสามิ พุทธัสเสวะ สุโพธิตัง,

ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่จักประพฤติตาม, ซึ่งความตรัสรู้ดีของพระพุทธเจ้า,

นัตถิ เม สะระณัง อัญญัง พุทโธ เม สะระณัง วะรัง,

สรณะอื่นของข้าพเจ้าไม่มี, พระพุทธเจ้าเป็นสรณะอันประเสริฐของข้าพเจ้า,

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ วัฑเฒยยัง สัตถุสาสะเน,

ด้วยการกล่าวคำสัจนี้ ข้าพเจ้าพึงเจริญในพระศาสนาของพระศาสดา,

พุทธัง เม วันทะมาเนนะ (มานายะ) ยัง ปุญญัง ปะสุตัง อิธะ,

ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่ซึ่งพระพุทธเจ้า ได้ขวนขวายบุญใดในบัดนี้,

สัพเพปิ อันตะรายา เม มาเหสุง ตัสสะ เตชะสา.

อันตรายทั้งปวง อย่าได้มีแก่ข้าพเจ้า ด้วยเดชแห่งบุญนั้น.

(กราบหมอบลงว่า)

กาเยนะ วาจายะ วะ เจตะสา วา,

ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี ด้วยใจก็ดี,

พุทเธ กุกัมมัง ปะกะตัง มะยา ยัง,

กรรมน่าติเตียนอันใด ที่ข้าพเจ้าเจ้ากระทำแล้ว ในพระพุทธเจ้า,

พุทโธ ปะฏิคคัณหะตุ อัจจะยันตัง,

ขอพระพุทธเจ้า จงงดซึ่งโทษล่วงเกินอันนั้น,

กาลันตะเร สังวะริตุง วะ พุทเธ.

เพื่อการสำรวมระวัง ในพระพุทธเจ้า ในกาลต่อไป.[๑]

๓. ธัมมานุสสติ

(หันทะ มะยัง ธัมมานุสสะตินะยัง กะโรมะ เส.)

ส๎วากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม,

พระธรรม เป็นสิ่งที่พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสไว้ดีแล้ว,

สันทิฏฐิโก, เป็นธรรมที่ผู้ศึกษาและปฏิบัติ พึงเห็นได้ด้วยตนเอง,

อะกาลิโก, เป็นธรรมที่ปฏิบัติได้ และให้ผลได้ ไม่จำกัดกาล,

---

[๑] บทให้งดโทษนี้ มิได้เป็นการขอล้างบาป เป็นเพียงการเปิดเผยตัวเอง และ คำว่า โทษในที่นี้ มิได้หมายถึงกรรม หมายถึงโทษเพียงน้อยซึ่งเป็น “ส่วนตัว” ระหว่างกันที่พึงอโหสิกันได้ การขอขมาชนิดนี้ สำเร็จผลได้ในเมื่อผู้ขอตั้งใจทำจริง ๆ และเป็นเพียงศีลธรรมและสิ่งที่ควรประพฤติ

เอหิปัสสิโก, เป็นธรรมที่ควรกล่าวกะผู้อื่นว่า ท่านจงมาดูเถิด,

โอปะนะยิโก, เป็นธรรมที่ควรน้อมเข้ามาใส่ตัว,

ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหีติ.

เป็นธรรมที่ผู้รู้ก็รู้ได้เฉพาะตน ดังนี้.

๔. ธัมมาภิคีติ

(หันทะ มะยัง ธัมมาภิคีติง กะโรมะ เส.)

ส๎วากขาตะตาทิคุณะโยคะวะเสนะ เสยโย,

พระธรรม เป็นสิ่งที่ประเสริฐเพราะประกอบด้วยคุณ คือความที่พระผู้มีพระภาคเจ้า ตรัสไว้ดีแล้ว เป็นต้น,

โย มัคคะปากะปะริยัตติวิโมกขะเภโท,

เป็นธรรมอันจำแนกเป็น มรรค ผล ปริยัติ และนิพพาน,

ธัมโม กุโลกะปะตะนา ตะทะธาริธารี,

เป็นธรรมทรงไว้ซึ่งผู้ทรงธรรม จากการตกไปสู่โลกที่ชั่ว,

วันทามะหัง ตะมะหะรัง วะระธัมมะเมตัง.

ข้าพเจ้าไหว้พระธรรมอันประเสริฐนั้น อันเป็นเครื่องขจัดเสียซึ่งความมืด,

ธัมโม โย สัพพะปาณีนัง สะระณัง เขมะมุตตะมัง,

พระธรรมใด เป็นสรณะอันเกษมสูงสุด ของสัตว์ทั้งหลาย,

ทุติยานุสสะติฏฐานัง วันทามิ ตัง สิเรนะหัง,

ข้าพเจ้าไหว้พระธรรมนั้น, อันเป็นที่ตั้งแห่งความระลึกองค์ที่สอง ด้วยเศียรเกล้า,

ธัมมัสสาหัส์มิ ทาโส (ทาสี) วะ ธัมโม เม สามิกิสสะโร,

ข้าพเจ้าเป็นทาสของพระธรรม, พระธรรมเป็นนาย มีอิสระเหนือข้าพเจ้า,

ธัมโม ทุกขัสสะ ฆาตา จะ วิธาตา จะ หิตัสสะ เม,

พระธรรมเป็นเครื่องกำจัดทุกข์ และทรงไว้ซึ่งประโยชน์แก่ข้าพเจ้า,

ธัมมัสสาหัง นิยยาเทมิ สะรีรัญชีวิตัญจิทัง,

ข้าพเจ้ามอบกายถวายชีวิตนี้ แด่พระธรรม,

วันทันโตหัง (ตีหัง) จะริสสามิ ธัมมัสเสวะ สุธัมมะตัง,

ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่จักประพฤติตาม ซึ่งความเป็นธรรมดีของพระธรรม,

นัตถิ เม สะระณัง อัญญัง ธัมโม เม สะระณัง วะรัง,

สรณะอื่นของข้าพเจ้าไม่มี, พระธรรมเป็นสรณะอันประเสริฐของข้าพเจ้า,

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ วัฑเฒยยัง สัตถุสาสะเน,

ด้วยการกล่าวคำสัจนี้ ข้าพเจ้าพึงเจริญในพระศาสนาของพระศาสดา,

ธัมมัง เม วันทะมาเนนะ (มานายะ) ยัง ปุญญัง ปะสุตัง อิธะ,

ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่ซึ่งพระธรรม ได้ขวนขวายบุญใดในบัดนี้,

สัพเพปิ อันตะรายา เม มาเหสุง ตัสสะ เตชะสา.

อันตรายทั้งปวง อย่าได้มีแก่ข้าพเจ้า ด้วยเดชแห่งบุญนั้น.

(กราบหมอบลงว่า)

กาเยนะ วาจายะ วะ เจตะสา วา,

ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี ด้วยใจก็ดี,

ธัมเม กุกัมมัง ปะกะตัง มะยา ยัง.

กรรมน่าติเตียนอันใด ที่ข้าพเจ้ากระทำแล้ว ในพระธรรม,

ธัมโม ปฏิคคัณหะตุ อัจจะยันตัง,

ขอพระธรรม จงงดซึ่งโทษล่วงเกินอันนั้น,

กาลันตะเร สังวะริตุง วะ ธัมเม.

เพื่อการสำรวมระวัง ในพระธรรม ในกาลต่อไป.

๕. สังฆานุสสติ

(หันทะ มะยัง สังฆานุสสะตินะยัง กะโรมะ เส.)

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น หมู่ใด, ปฏิบัติดีแล้ว,

อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า หมู่ใด, ปฏิบัติตรงแล้ว,

ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า หมู่ใด, ปฏิบัติรู้ธรรม เป็นเครื่องออกจากทุกข์แล้ว,

สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า หมู่ใด, ปฏิบัติสมควรแล้ว,

ยะทิทัง, ได้แก่บุคคลเหล่านี้คือ,

จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา,

คู่แห่งบุรุษ ๔ คู่, นับเรียงตัวบุรุษได้ ๘ บุรุษ,

เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

นั่นแหละ สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า,

อาหุเนยโย, เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขานำมาบูชา,

ปาหุเนยโย, เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขาจัดไว้ต้อนรับ,

ทักขิเณยโย, เป็นผู้ควรรับทักษิณาทาน,

อัญชะลีกะระณีโย, เป็นผู้ที่บุคคลทั่วไปควรทำอัญชลี,

อนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติ.

เป็นเนื้อนาบุญของโลก, ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า.

๖. สังฆาภิคีติ

(หันทะ มะยัง สังฆาภิคีติง กะโรมะ เส.)

สัทธัมมะโช สุปะฏิปัตติคุณาภิยุตโต,

พระสงฆ์ที่เกิดโดยพระสัทธรรม ประกอบด้วยคุณมีความปฏิบัติดีเป็นต้น,

โยฏฐัพพิโธ อะริยะปุคคะละสังฆะเสฏโฐ,

เป็นหมู่แห่งพระอริยบุคคลอันประเสริฐ แปดจำพวก,

สีลาทิธัมมะปะวะราสะยะกายะจิตโต,

มีกายและจิต อันอาศัยธรรมมีศีลเป็นต้น อันบวร,

วันทามะหัง ตะมะริยานะคะณัง สุสุทธัง.

ข้าพเจ้าไหว้หมู่แห่งพระอริยเจ้าเหล่านั้น อันบริสุทธิ์ด้วยดี.

สังโฆ โย สัพพะปาณีนัง สะระณัง เขมะมุตตะมัง,

พระสงฆ์หมู่ใด เป็นสรณะอันเกษมสูงสุดของสัตว์ทั้งหลาย,

ตะติยานุสสะติฏฐานัง วันทามิ ตัง สิเรนะหัง,

ข้าพเจ้าไหว้พระสงฆ์หมู่นั้น อันเป็นที่ตั้งแห่งความระลึกองค์ที่สาม ด้วยเศียรเกล้า,

สังฆัสสาหัส๎มิ ทาโส (ทาสี) วะ สังโฆ เม สามิกิสสะโร,

ข้าพเจ้าเป็นทาสของพระสงฆ์, พระสงฆ์เป็นนาย มีอิสระเหนือข้าพเจ้า,

สังโฆ ทุกขัสสะ ฆาตา จะ วิธาตา จะ หิตัสสะ เม,

พระสงฆ์เป็นเครื่องกำจัดทุกข์ และทรงไว้ซึ่งประโยชน์แก่ข้าพเจ้า,

สังฆัสสาหัง นิยยาเทมิ สะรีรัญชีวิตัญจิทัง,

ข้าพเจ้ามอบกายถวายชีวิตนี้ แด่พระสงฆ์,

วันทันโตหัง (ตีหัง) จะริสสามิ สังฆัสโสปะฏิปันนะตัง,

ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่จักประพฤติตาม ซึ่งความปฏิบัติดีของพระสงฆ์,

นัตถิ เม สะระณัง อัญญัง สังโฆ เม สะระณัง วะรัง,

สรณะอื่นของข้าพเจ้าไม่มี, พระสงฆ์เป็นสรณะอันประเสริฐของข้าพเจ้า,

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ วัฑเฒยยัง สัตถุสาสะเน,

ด้วยการกล่าวคำสัจนี้ ข้าพเจ้าพึงเจริญในพระศาสนาของพระศาสดา,

สังฆัง เม วันทะมาเนนะ (มานายะ) ยัง ปุญญัง ปะสุตัง อิธะ,

ข้าพเจ้าผู้ซึ่งไหว้พระสงฆ์ ได้ขวนขวายบุญใด ในบัดนี้,

สัพเพปิ อันตะรายา เม มาเหสุง ตัสสะ เตชะสา,

อันตรายทั้งปวง อย่าได้มีแก่ข้าพเจ้า ด้วยเดชแห่งบุญนั้น.

(กราบหมอบลงว่า)

กาเยนะ วาจายะ วะ เจตะสา วา,

ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี ด้วยใจก็ดี,

สังเฆ กุกัมมัง ปะกะตัง มะยา ยัง,

กรรมน่าติเตียนอันใด ที่ข้าพเจ้ากระทำแล้ว ในพระสงฆ์,

สังโฆ ปฏิคคัณหะตุ อัจจะยันตัง,

ขอพระสงฆ์ จงงดซึ่งโทษล่วงเกินอันนั้น,

กาลันตะเร สังวะริตุง วะ สังเฆ.

เพื่อการสำรวมระวัง ในพระสงฆ์ ในกาลต่อไป.

❖❖❖

เพชรในดวงใจ

เสียสละ	สามัคคี	มีสัจจะ
มีวินัย	ใจเยือกเย็น	เป็นบัณฑิต
จิตสู้ตาย	คลายทิฐิ	ดำริชอบ
กอบกุศล	ผลอนันต์	

❀❀❀

คนใจเพชร

ขยันเอาการ	งานสะอาด	ฉลาดรอบคอบ
ชอบระวัง	ตั้งใจตรง	ทรงศีลธรรม
นำทางถูก	ปลูกสติ	ดำริชอบ
กอบเอาเพชร	เด็ดไปเลย	

นมัสการพระอรหันต์ ๘ ทิศ

(หันทะ มะยัง สะระภัญญะนะ พุทธะมังคะละคาถาโย ภะณามะ เส)

สัมพุทโธ ทีปะทัง เสฏโฐ	นิสินโน เจวะ มัชฌิเม
โกณฑัญโญ ปุพพะภาเค จะ	อาคะเณยเย จะ กัสสะโป
สารีปุตโต จะ ทักขิเณ	หะระติเย อุปาลิ จะ
ปัจฉิเมปิ จะ อานันโท	พายัพเพ จะ คะวัมปะติ
โมคคัลลาโน จะ อุตตะเร	อีสาเนปิ จะ ราหุโล
อิเม โข มังคะลา พุทธา	สัพเพ อิธะ ปะติฏฐิตา
วันทิตา เต จะ อัมเหหิ	สักกาเรหิ จะ ปูชิตา
เอเตสัง อานุภาเวนะ	สัพพะโสตถี ภะวันตุ โน

อิจเจวะมัจจันตะนะมัสสะเนยยัง
นะมัสสะมาโน ระตะนัตตะยัง ยัง
ปุญญาภิสันทัง วิปุลัง อะลัตถัง
ตัสสานุภาเวนะ หะตันตะราโย.

อตีตปัจจเวกขณปาฐะ

(หันทะ มะยัง อะตีตะปัจจะเวกขะณะปาฐัง ภะณามะ เส)

(ข้อว่าด้วยจีวร)

อัชชะ มะยา อะปัจจะเวกขิต๎วา ยัง จีวะรัง ปะริภุตตัง,

จีวรใด อันเรานุ่งห่มแล้วไม่ทันพิจารณา ในวันนี้,

ตัง ยาวะเทวะ สีตัสสะ ปะฏิฆาตายะ,

จีวรนั้น เรานุ่งห่มแล้วเพียงเพื่อบำบัดความหนาว,

อุณ๎หัสสะ ปะฏิฆาตายะ,

เพื่อบำบัดความร้อน,

ฑังสะมะกะสะวาตาตะปะสิริงสะปะสัมผัสสานัง ปะฏิฆาตายะ,

เพื่อบำบัดสัมผัสอันเกิดจากเหลือบ ยุง ลม แดด และสัตว์เลื้อยคลานทั้งหลาย,

ยาวะเทวะ หิริโกปินะปะฏิจฉาทะนัตถัง,

และเพียงเพื่อปกปิดอวัยวะ อันให้เกิดความละอาย.

(ข้อว่าด้วยบิณฑบาต)

อัชชะ มะยา อะปัจจะเวกขิต๎วา โย ปิณฑะปาโต ปะริภุตโต,

บิณฑบาตใด อันเราบริโภคแล้ว ไม่ทันพิจารณาในวันนี้,

โส เนวะ ทะวายะ,

บิณฑบาตนั้น เราบริโภคแล้ว ไม่ใช่เป็นไปเพื่อความเพลินเพลินสนุกสนาน,

นะ มะทายะ,

ไม่ใช่เป็นไปเพื่อความเมามัน เกิดกำลังพลังทางกาย,

นะ มัณฑะนายะ, ไม่ใช่เป็นไปเพื่อประดับ,

นะ วิภูสะนายะ, ไม่ใช่เป็นไปเพื่อตกแต่ง,

ยาวะเทวะ อิมัสสะ กายัสสะ ฐิติยา,

แต่ให้เป็นไปเพียงเพื่อความตั้งอยู่ได้แห่งกายนี้,

ยาปะนายะ,

เพื่อความเป็นไปได้ของอัตตภาพ,

วิหิงสุปะระติยา,

เพื่อความสิ้นไปแห่งความลำบากทางกาย,

พรัหมะจะริยานุคคะหายะ,

เพื่ออนุเคราะห์แก่การประพฤติพรหมจรรย์,

อิติ ปุราณัญจะ เวทะนัง ปะฏิหังขามิ,

ด้วยการทำอย่างนี้, เราย่อมระงับเสียได้ซึ่งทุกขเวทนาเก่า คือความหิว,

นะ วัญจะ เวทะนัง นะ อุปปาเทสสามิ,

และไม่ทำทุกขเวทนาใหม่ให้เกิดขึ้น,

ยาต๎รา จะ เม ภะวิสสะติ, อะนะวัชชะตา จะ ผาสุวิหาโร จาติ,

อนึ่ง ความเป็นไปโดยสะดวกแห่งอัตตภาพนี้ด้วย, ความเป็นผู้หาโทษมิได้ด้วย, และความเป็นอยู่โดยผาสุกด้วย, จักมีแก่เรา, ดังนี้.

(ข้อว่าด้วยเสนาสนะ)

อัชชะ มะยา อะปัจจะเวกขิต๎วา ยัง เสนาสะนัง ปะริภุตตัง,

เสนาสนะใด อันเราใช้สอยแล้ว ไม่ทันพิจารณา ในวันนี้,

ตัง ยาวะเทวะ สีตัสสะ ปะฏิฆาตายะ,

เสนาสนะนั้น เราใช้สอยแล้ว เพียงเพื่อบำบัดความหนาว,

อุณ๎หัสสะ ปะฏิฆาตายะ,

เพื่อบำบัดความร้อน

ฑังสะมะกะสะวาตาตะปะสิริงสะปะสัมผัสสานัง ปะฏิฆาตายะ,

เพื่อบำบัดสัมผัสอันเกิดจาก เหลือบ ยุง ลม แดด และสัตว์เลื้อยคลานทั้งหลาย,

ยาวะเหวะ อุตุปะริสสะยะวิโนทะนัง ปะฏิสัลลานารามัตถัง,

เพียงเพื่อบรรเทาอันตรายอันจะพึงมีจากดินฟ้าอากาศ,และ เพื่อความเป็นผู้ยินดีอยู่ได้ ในที่หลีกเร้นสำหรับภาวนา.

(ข้อว่าด้วยคิลานเภสัช)

อัชชะ มะยา อะปัจจะเวกขิต๎วา โย คิลานะปัจจะยะเภสัชชะปะริกขาโร ปะริภุตโต,

คิลานเภสัชชบริขารใด อันเราบริโภคแล้ว ไม่ทันพิจารณาในวันนี้,

โส ยาวะเทวะ อุปปันนานัง เวยยาพาธิกานัง เวทะนานัง ปะฏิฆาตายะ,

คิลานเภสัชบริขารนั้นเราบริโภคแล้ว เพียงเพื่อบำบัดทุกขเวทนาอันบังเกิดขึ้นแล้ว มีอาพาธต่าง ๆ เป็นมูล,

อัพ์ยาปัชฌะปะระมะตายาติ,

เพื่อความเป็นผู้ไม่มีโรคเบียดเบียน เป็นอย่างยิ่ง, ดังนี้.

กรวดน้ำตอนเย็น

อุททิสสนาธิฏฐานคาถา

(หันทะ มะยัง อุท์ทิสสะนาธิฏฐานะคาถาโย ภะณามะ เส.)

อิมินา ปุญญะกัมเมนะ	ด้วยบุญนี้ อุทิศให้
อุปัชฌายา คุณุตตะรา	อุปัชฌาย์ ผู้เลิศคุณ
อาจะริยูปะการา จะ	แลอาจารย์ ผู้เกื้อหนุน
มาตา ปิตา จะ ญาตะกา (ปิยา มะมัง)	ทั้งพ่อแม่ แลปวงญาติ
สุริโย จันทิมา ราชา	สูรย์จันทร์ แลราชา
คุณะวันตา นะราปิ จะ	ผู้ทรงคุณ หรือสูงชาติ
พรัหมะมารา จะ อินทา จะ	พรหม มาร และอินทราช
โลกะปาลา จะ เทวะตา	ทั้งทวยเทพ และโลกบาล
ยะโม มิตตา มะนุสสา จะ	ยมราช มนุษย์มิตร
มัชฌัตตา เวริกาปิ จะ	ผู้เป็นกลาง ผู้จ้องผลาญ

สัพเพ สัตตา สุขี โหนตุ	ขอให้ เป็นสุขศานติ์
	ทุกทั่วหน้า อย่าทุกข์ทน
ปุญญานิ ปะกะตานิ เม	บุญผอง ที่ข้าทำ
	จงช่วยอำนวยศุภผล
สุขัง จะ ติวิธัง เทนตุ	ให้สุข สามอย่างล้น
ขิปปัง ปาเปถะ โว มะตัง	ให้ลุถึง นิพพานพลัน
อิมินา ปุญญะกัมเมนะ	ด้วยบุญนี้ ที่เราทำ
อิมินา อุททิเสนะ จะ	แลอุทิศ ให้ปวงสัตว์
ขิปปาหัง สุละเภ เจวะ	เราพลันได้ ซึ่งการตัด
ตัณหุปาทานะเฉทะนัง	ตัวตัณหา อุปาทาน
เย สันตาเน หินา ธัมมา	สิ่งชั่ว ในดวงใจ
ยาวะ นิพพานะโต มะมัง	กว่าเราจะ ถึงนิพพาน
นัสสันตุ สัพพะทา เยวะ	มลายสิ้น จากสันดาน
ยัตถะ ชาโต ภะเว ภะเว	ทุก ๆ ภพ ที่เราเกิด
อุชุจิตตัง สะติปัญญา	มีจิตตรง และสติ
	ทั้งปัญญา อันประเสริฐ
สัลเลโข วิริยัมหินา	พร้อมทั้ง ความเพียรเลิศ
	เป็นเครื่องขูด กิเลสหาย
มารา ละภันตุ โนกาสัง	โอกาส อย่าพึงมี
	แก่หมู่มาร สิ้นทั้งหลาย
กาตุญจะ วิริเยสุ เม	เป็นช่อง ประทุษร้าย
	ทำลายล้าง ความเพียรจม

พุทธาทิปะวะโร นาโถ พระพุทธผู้ บารนาถ
ธัมโม นาโถ วะรุตตะโม, พระธรรมที่พึ่งอุดม,
นาโถ ปัจเจกะพุทโธ จะ, พระปัจเจกพุทธสม-
สังโฆ นาโถตตะโร มะมัง, ทบพระสงฆ์ที่พึ่งผยอง,
เตโสตตะมานุภาเวนะ, ด้วยอานุภาพนั้น,
มาโรกาสัง ละภันตุ มา. ขอหมู่มาร อย่าได้ช่อง.

คติธรรมข้อเตือนใจ

พระพิมลธรรม (ช้อย จานทตฺตเถร)

องค์ปฐมสภานายก มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ชีวิตนี้อนาถน้อย มิทันร้อยฉนำกาล
อุบัติแล้วประลัยลาน ละร่างทิ้งระเนนไผท
ผิว์ผู้ใดจะยืนนาน ลุประมาณฉะนั้นไป
ชราหง่อมจะเป็นไฉน ก็แท้เที่ยงมลายชนม์

เมื่อเบญจพิธสกนธ์ ทุรพลฉะนี้ชาย
ผิว์จะวางอุเบกหมาย สละปลดก็เป็นดี
วระวากยะบรรยาย อภิปรายประโยชน์มี
ควรปราชญ์ประชาธี รนุวัติพินิจเห็น
ทุกทิวาและราตรี ขณะชีพะยังเป็น
พระอัปปมาทะธรรมเข็น มนะให้ภิรมย์ตาม.

พระคาถาชินบัญชร

ของ สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี)

วัดระฆังโฆสิตาราม กรุงเทพมหานคร

การเริ่มต้น และวิธีสวด

การเริ่มต้นสวดภาวนาให้หาวันดี คือ วันพฤหัสบดี เป็นวันเริ่มต้นโดยน้อมนำดอกไม้ ธูปเทียน ถวายบูชาคุณพระศรีรัตนตรัย และดวงพระวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ ของเจ้าประคุณสมเด็จฯ

ก่อนภาวนาให้ตั้งนะโม ๓ จบ และระลึกถึงพระคุณของ **สมเด็จพระพุฒาจารย์โต พรหมรังสี** (วัดระฆังโฆสิตาราม) แล้วกล่าวคำว่า

ปุตตะกาโม ละเภ ปุตตัง ธะนะกาโม ละเภ ธะนัง
อัตถิ กาเย กายะญายะ เทวานัง ปิยะตัง สุตตะวา
อิติปิโส ภะคะวา ยะมะราชาโน ท้าวเวสสุวัณโณ
มะระณัง สุขัง อะระหัง สุคะโต นะโมพุทธายะ.

๑. ชะยาสะนากะตาพุทธา เชตว๋า มารัง สะวาหะนัง
จะตุสัจจาสะภัง ระสัง เย ปิวิงสุ นะราสะภา,

๒. ตัณหังกะราทะโย พุทธา อัฏฐะวีสะติ นายะกา
สัพเพ ปะติฏฐิตา มัยหัง มัตถะเก เต มุนิสสะรา,

๓. สีเส ปะติฏฐิโต มัยหัง พุทโธ ธัมโม ทะวิโลจะเน
สังโฆ ปะติฏฐิโต มัยหัง อุเร สัพพะคุณากะโร

๔.	หะทะเย เม อะนุรุทโธ	สารีปุตโต จะ ทักขิเณ
	โกณฑัญโญ ปิฏฐิภาคัสมึง	โมคคัลลาโน จะ วามะเก
๕.	ทักขิเณ สะวะเน มัยหัง	อาสุง อานันทะราหุโล
	กัสสะโป จะ มะหานาโม	อุภาสุง วามะโสตะเก,
๖.	เกสันเต ปิฏฐิภาคัสมึง	สุริโย วะ ปะภังกะโร
	นิสินโน สิริสัมปันโน	โสภิโต มุนิปุงคะโว,
๗.	กุมาระกัสสะโป เถโร	มะเหสี จิตตะวาทะโก
	โส มัยหัง วะทะเน นิจจัง	ปะติฏฐาสิ คุณากะโร,
๘.	ปุณโณ อังคุลิมาโล จะ	อุปาลี นันทะสีวะลี
	เถรา ปัญจะ อิเม ชาตา	นะลาเฏ ติละกา มะมะ,
๙.	เสสาสีติ มะหาเถรา	วิชิตา ชินะสาวะกา
	เอเตสีติ มะหาเถรา	ชิตะวันโต ชิโนระสา
	ชะลันตา สีละเตเชนะ	อังคะมังเคสุ สัณฐิตา,
๑๐.	ระตะนัง ปุระโต อาสิ	ทักขิเณ เมตตะสุตตะกัง
	ธะชัคคัง ปัจฉะโต อาสิ	วาเม อังคุลิมาละกัง,
๑๑.	ขันธะโมระปะริตตัญจะ	อาฏานาฏิยะสุตตะกัง
	อากาเส ฉะทะนัง อาสิ	เสสา ปาการะสัณฐิตา,
๑๒.	ชินา นานา วะระสังยุตตา	สัตตัปปาการะลังกะตา
	วาตะปิตตาทิสัญชาตา	พาหิรัชฌัตตุปัททะวา,
๑๓.	อะเสสา วินะยัง ยันตุ	อะนันตะชินะเตชะสา
	วะสะโต เม สะกิจเจนะ	สะทา สัมพุทธะ ปัญชะเร,

๑๔. ชินะปัญชะระมัชฌัมหิ วิหะรันตัง มะหีตะเล
สะทา ปาเลนตุ มัง สัพเพ เต มะหาปุริสาสะภา,
๑๕. อิจเจวะมันโต สุคุตโต สุรักโข
ชินานุภาเวนะ ชิตูปัททะโว
ธัมมานุภาเวนะ ชิตาริสังโฆ
สังฆานุภาเวนะ ชิตันตะราโย
สัทธัมมานุภาวะปาลิโต ชะรามิ ชินะปัญชะเรติ.

❖ ❖ ❖

อนุโมทนารัมภคาถา

ยะถา วาริวะหา ปูรา ปะริปูเรนติ สาคะรัง
ห้วงน้ำที่เต็มย่อมยังสมุทรสาครให้บริบูรณ์ได้ฉันใด
เอวะเมวะ อิโต ทินนัง เปตานัง อุปะกัปปะติ,
ทานที่ท่านอุทิศให้แล้วในโลกนี้ ย่อมสำเร็จประโยชน์แก่ผู้ที่ละโลกนี้ไปแล้วได้ฉันนั้น
อิจฉิตัง ปัตถิตัง ตุมหัง ขออิฏฐิผลที่ท่านปรารถนาแล้วตั้งใจแล้ว
ขิปปะเมวะ สะมิชฌะตุ, จงสำเร็จโดยพลัน,
สัพเพ ปูเรนตุ สังกัปปา, ขอความดำริทั้งปวงจงเต็มที่,
จันโท ปัณณะระโส ยะถา เหมือนพระจันทร์ในวันเพ็ญ,
มะณิ โชติระโส ยะถา. เหมือนแก้วมณีอันสว่างไสว ควรยินดี.

สามัญญานุโมทนาคาถา

สัพพีติโย วิวัชชันตุ,	ความจัญไรทั้งปวง จงบำราศไป,
สัพพะโรโค วินัสสะตุ,	โรคทั้งปวงของท่าน จงหาย,
มา เต ภะวัตวันตะราโย,	อันตรายอย่ามีแก่ท่าน,
สุขี ทีฆายุโก ภะวะ,	ท่านจงเป็นผู้มีความสุข มีอายุยืน,
อะภิวาทะนะสีลิสสะ	**นิจจัง วุฑฒาปะจายิโน**
จัตตาโร ธัมมา วัฑฒันติ	**อายุวัณโณ สุขัง พะลัง**

พรสี่ประการคือ อายุ วรรณะ สุขะ พละ ย่อมเจริญแก่บุคคลผู้มีปกติไหว้กราบ มีปกติอ่อนน้อมต่อผู้ใหญ่เป็นนิตย์

มงคลจักรวาฬน้อย

สัพพะพุทธานุภาเวนะ	ด้วยอานุภาพแห่งพระพุทธเจ้าทั้งปวง,
สัพพะธัมมานุภาเวนะ,	ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรมทั้งปวง,
สัพพะสังฆานุภาเวนะ,	ด้วยอานุภาพแห่งพระสงฆ์ทั้งปวง,

พุทธะระตะนัง ธัมมะระตะนัง สังฆะระตะนัง

ติณณัง ระตะนานัง อานุภาเวนะ,

ด้วยอานุภาพแห่งรัตนะสาม คือ พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ,

จะตุราสีติสะหัสสะธัมมักขันธานุภาเวนะ,

ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรมขันธ์แปดหมื่นสี่พัน,

ปิฎะกัตตะยานุภาเวนะ,

ด้วยอานุภาพแห่งพระไตรปิฎก,

ชินะสาวะกานุภาเวนะ,

ด้วยอานุภาพแห่งพระสาวกของพระชินเจ้า,

สัพเพ เต โรคา,	สรรพโรคทั้งหลายของท่าน,
สัพเพ เต ภะยา,	สรรพภัยทั้งหลายของท่าน,
สัพเพ เต อุปัททะวา,	สรรพอุปัทวะทั้งหลายของท่าน,
สัพเพ เต ทุนนิมิตตา,	สรรพนิมิตร้ายทั้งหลายของท่าน,
สัพเพ เต อะวะมังคะลา,	สรรพอวมงคลทั้งหลายของท่าน,
วินัสสันตุ,	จงพินาศไป,
อายุวัฑฒะโก,	ความเจริญอายุ,
ธะนะวัฑฒะโก,	ความเจริญทรัพย์,
สิริวัฑฒะโก,	ความเจริญสิริ,
ยะสะวัฑฒะโก,	ความเจริญยศ,
พะละวัฑฒะโก,	ความเจริญกำลัง,
วัณณะวัฑฒะโก,	ความเจริญวรรณะ,
สุขะวัฑฒะโก,	ความเจริญสุข,
โหตุ สัพพะทา,	จงมีแก่ท่านในกาลทั้งปวง,
ทุกขะโรคะภะยา เวรา,	ทุกข์โรคภัย และเวรทั้งหลาย,
โสกา สัตตุ จุปัททะวา,	ความโศก ศัตรู และอุปัทวะทั้งหลาย,

อะเนกา อันตะรายาปิ,	ทั้งอันตรายทั้งหลายเป็นอเนก,
วินัสสันตุ จะ เตชะสา,	จงพินาศไปด้วยเดช,
ชะยะสิทธิ ธะนัง ลาภัง,	ความชำนะความสำเร็จ ทรัพย์ ลาภ,
โสตถิ ภาคยัง สุขัง พะลัง.	ความสวัสดี ความมีโชค ความสุข กำลัง,
สิริ อายุ จะ วัณโณ จะ,	สิริอายุและวรรณะ,
โภคัง วุฑฒี จะ ยะสะวา,	โภคะความเจริญ และความเป็นผู้มียศ,
สะตะวัสสา จะ อายู จะ,	และอายุยืนร้อยปี,
ชีวะสิทธี ภะวันตุ เต.	และความสำเร็จกิจในความเป็นอยู่ จงมีแก่ท่าน.
ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง,	ขอสรรพมงคล จงมีแก่ท่าน,
รักขันตุ สัพพะเทวะตา,	ขอเหล่าเทวดาทั้งปวง จงรักษาท่าน,
สัพพะพุทธานุภาเวนะ,	ด้วยอานุภาพแห่งพระพุทธเจ้าทั้งปวง,
สัพพะธัมมานุภาเวนะ,	ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรมทั้งปวง,
สัพพะสังฆานุภาเวนะ,	ด้วยอานุภาพแห่งพระสงฆ์ทั้งปวง,
สะทา โสตถี ภะวันตุ เต.	ขอความสวัสดีทั้งหลาย, จงมีแก่ท่านทุกเมื่อ เทอญ.

❖❖❖

คาถาโพธิบาท

บูรพารัส์มิง พระพุทธะคุณัง บูระพารัส์มิง พระธัมเมตัง บูระพารัส์มิง พระสังฆานัง ทุกขะโรคะภะยัง วิวัญชัยเย สัพพะทุกข์ สัพพะโศก สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์ เสนียดจัญไร วิวัญชัยเย สัพพะธะนัง สัพพะลาภัง ภะวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุ.

อาคะเนยรัส์มิง พระพุทธะคุณัง อาคะเนยรัส์มิง พระธัมเมตัง อาคะเนยรัส์มิง พระสังฆานัง ทุกขะโรคะภะยัง วิวัญชัยเย สัพพะทุกข์ สัพพะโศก สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์ เสนียดจัญไร วิวัญชัยเย สัพพะธะนัง สัพพะลาภัง ภะวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุ.

ทักษิณรัส์มิง พระพุทธะคุณัง ทักษิณรัส์มิง พระธัมเมตัง ทักษิณรัส์มิง พระสังฆานัง ทุกขะโรคะภะยัง วิวัญชัยเย สัพพะทุกข์ สัพพะโศก สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์ เสนียดจัญไร วิวัญชัยเย สัพพะธะนัง สัพพะลาภัง ภะวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุ.

หรดีรัส์มิง พระพุทธะคุณัง หรดีรัส์มิง พระธัมเมตัง หรดีรัส์มิง พระสังฆานัง ทุกขะโรคะภะยัง วิวัญชัยเย สัพพะทุกข์ สัพพะโศก สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์ เสนียดจัญไร วิวัญชัยเย สัพพะธะนัง สัพพะลาภัง ภะวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุ

ปัจฉิมรัสมิ์ง พระพุทธะคุณัง ปัจจิมรัส์มิง พระธัมเมตัง ปัจจิมรัสมิ์ง พระสังฆานัง ทุกขะโรคะภะยัง วิวัญชัยเย สัพพะทุกข์ สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์ เสนียดจัญไร วิวัญชัยเย สัพพะธะนัง สัพพะลาภัง ภะวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุ.

พายัพรัส๎มิง พระพุทธะคุณัง พายัพรัส๎มิง พระธัมเมตัง พายัพรัส๎มิง พระสังฆานัง ทุกขะโรคะภะยัง วิวัญชัยเย สัพพะทุกข์ สัพพะโศก สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์ เสนียดจัญไร วิวัญชัยเย สัพพะธะนัง สัพพะลาภัง ภะวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุ.

อุดรรัส๎มิง พระพุทธะคุณัง อุดรรัส๎มิง พระธัมเมตัง อุดรรัส๎มิง พระสังฆานัง ทุกขะโรคะภะยัง วิวัญชัยเย สัพพะทุกข์ สัพพะโศก สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์ เสนียดจัญไร วิวัญชัยเย สัพพะธะนัง สัพพะลาภัง ภะวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุ.

อีสานรัส๎มิง พระพุทธะคุณัง อีสานรัส๎มิง พระธัมเมตัง อีสานรัสมิ๎ง พระสังฆานัง ทุกขะโรคะภะยัง วิวัญชัยเย สัพพะทุกข์ สัพพะโศก สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์ เสนียดจัญไร วิวัญชัยเย สัพพะธะนัง สัพพะลาภัง ภะวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุ.

อากาสรัส๎มิง พระพุทธะคุณัง อากาสรัส๎มิง พระธัมเมตัง อากาสรัส๎มิง พระสังฆานัง ทุกขะโรคะภะยัง วิวัญชัยเย สัพพะทุกข์ สัพโศก สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์ เสนียดจัญไร วิวัญชัยเย สัพพะธะนัง สัพพะลาภัง ภะวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุ.

ปฐวีรัส๎มิง พระพุทธะคุณัง ปฐวีรัส๎มิง พระธัมเมตัง ปฐวีรัส๎มิง พระสังฆานัง ทุกขะโรคะภะยัง วิวัญชัยเย สัพพะทุกข์ สัพะโศก สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์ เสนียดจัญไร วิวัญชัยเย สัพพะธะนัง สัพพะลาภัง ภะวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุ.

❖ ❖ ❖

คาถามงคลจักรวาฬแปดทิศ

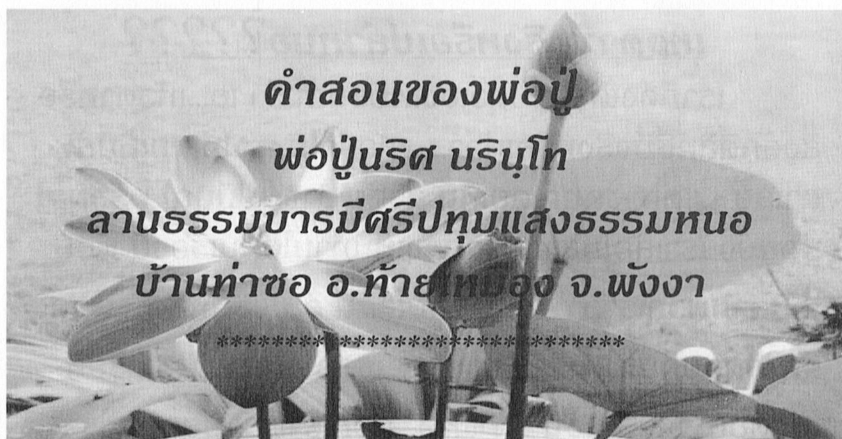
อิมัส๎มิง มงคลจักรวาลทั้งแปดทิศ ประสิทธิจงมาเป็นกำแพงแก้วทั้งเจ็ดชั้น มาป้องกันห้อมล้อมรอบครอบทั่วอนัตตา. ราชะเสมานาเขตเต สะมันตา สะตะโยชะนะสะตะสะหัสสานิ พุทธะชาละปะริกเขตเต รักขันตุ สุรักขันตุ.

อิมัส๎มิง มงคลจักรวาลทั้งแปดทิศ ประสิทธิจงมาเป็นกำแพงแก้วทั้งเจ็ดชั้น มาป้องะกันห้อมล้อมรอบครอบทั่วอนัตตา, ราชะเสมานาเขตเต สะมันตา สะตะโยชะนะสะตะสะหัสสานิ ธัมมะชาละปะริกเขตเต รักขันตุ สุรักขันตุ.

อิมัส๎มิง มงคลจักรวาลทั้งแปดทิศ ประสิทธิจงมาเป็นกำแพงแก้วทั้งเจ็ดชั้น มาป้องกันห้อมล้อมรอบครอบทั่วอนัตตา, ราชะเสมานาเขตเต สะมันตา สะตะโยชะนะสะตะสะหัสสานิ ปัจเจกะพุทธชาละปะริกเขตเต รักขันตุ สุรักขันตุ.

อิมัส๎มิง มงคลจักรวาลทั้งแปดทิศ ประสิทธิจงมาเป็นกำแพงแก้วทั้งเจ็ดชั้น มาป้องกันห้อมล้อมรอบครอบทั่วอนัตตา, ราชะเสมานาเขตเต สะมันตา สะตะโย ชะนะสะตะสะหัสสานิ สังฆะชาละปะริกเขตเต รักขันตุ สุรักขันตุ.

❖❖❖

คำสอนของพ่อปู่ ที่ได้จัดทำขึ้นนี้เป็นเพียงบางส่วนบางตอนที่ผู้จัดทำได้รับฟัง แล้วเห็นว่าเป็นประโยชน์ สามารถใช้ได้ในชีวิตประจำวัน และบางครั้งเรามองข้ามความสำคัญไป

ทำไมต้องจุดธูปเวลาสวดมนต์ไหว้พระ

ทำไม...เวลาสวดมนต์ ไหว้พระต้องจุดธูป ไม่จุดไม่ได้หรือ? ในเรื่องนี้พ่อปู่สอนว่า "หลายคนที่สวดมนต์ไหว้พระแต่ไม่ได้จุดธูป ไหว้ด้วยสิบนิ้ววันทา อันที่จริงการไหว้โดยไม่จุดธูปก็ไม่ได้ผิดอะไร แต่การจุดธูปนั้น ควันของธูปจะเป็นสื่อให้ทวยเทพและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายมาร่วมอนุโมทนา และควันนี่แหละ..ที่จะสื่อไปได้ไกลที่สุด ท่านทั้งหลายคงยังไม่เข้าใจ ก็เปรียบเหมือนเวลาทำกับข้าว...กลิ่นของกับข้าวหรือควันของกับข้าวที่ทำ จะลอยฟุ้งไปทั่วทุกสารทิศ ทำให้บ้านใกล้ บ้านไกล ได้รับทราบว่าบ้านนี้ทำอะไร ชาวบ้านเขาก็ชื่นชมยินดี ซึ่งก็เหมือนการจุดธูปไหว้พระเพราะทำให้ผู้อื่น

เทวดามีจริงหรือเปล่าหนอ?????

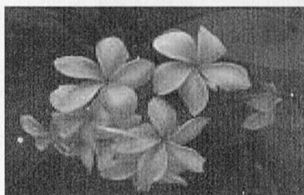
เราก็คงเคยถามตัวเองเหมือนกันว่า เอ...เทวดาหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์มีจริงหรือเปล่า... แล้วทำไม เราไม่เคยเห็นกับตาเลย ...แต่บางคนก็เคยเห็น สงสัยเราจะไม่มีบุญ หรือบุญน้อยมั้ง เราเลยไม่สามารถมองเห็นท่านได้ ในเรื่องนี้ พ่อปู่เคยถามพวกเราว่า “รู้ไหม...ในโลกนี้ อะไรเล็กที่สุด” พวกเรา ก็ตอบกันไปต่าง ๆ นานา“ เซลล์ อะตอม นิวเครียส โปรตอน อิเลคตรอน” ก็แหม...พวกเรามันอยู่ยุควิทยาศาสตร์ อะไรต่าง ๆ ต้องพิสูจน์ได้ พ่อปู่ถามต่ออีกว่า “ในอากาศประกอบด้วยอะไรบ้าง” พวกเรารีบตอบเลยว่า “ก็น้ำ ก๊าซ” แต่...พ่อปู่บอกว่าในอากาศประกอบด้วยอณู และอณูนั้นเล็กที่สุด ในหนึ่งอณูประกอบด้วยเทวดา8 พระองค์ ในอากาศประกอบด้วยอณูมากมาย (โอ้โฮ...เทวดาก็เพียบเลยซิ) ในบทสวดของพระพุทธเจ้าก็พูดถึงเทวดา ว่ามีอยู่จริง แล้วทำไม ลูก ๆ ทั้งหลายไม่เชื่อว่าเทวดา หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์มีจริง รีบ ๆ ทำดีเถอะอย่าประมาท เพราะไม่รู้ว่าเราจะตายวันใด จงเชื่อมั่นในความดี จงเชื่อมั่นในตนเอง ทำจิตใจให้มั่นคงหนักแน่น รีบประกอบแต่กรรมดี...อย่ามัวแต่ลังเลสงสัย”

อยากได้เครื่องลาง ของขลัง(จริง)

ทุกท่านคงทราบดีกว่า พ่อปู่ ท่านมีเหรียญองค์จตุคาม รามเทพ รุ่นทวดโคตรเศรษฐี ทั้งให้เช่า ทั้งแจกตามวัดเพื่อให้ทางวัดมีเงินทำนุบำรุงวัด ซึ่งพ่อปู่แจกให้กับวัดต่าง ๆ วัดละ หนึ่งหมื่นองค์ เป็นร้อยวัด โดยที่พ่อปู่ไม่ได้เรียกร้องอะไรเลย พ่อปู่บอกว่า หากทางวัดนำเหรียญไปให้ญาติโยมเช่าองค์ 100-200 บาท ทางวัดจะมีรายได้ประมาณล้านบาท ก็เอาเงินที่ได้นี้ ไปพัฒนาวัด โดยไม่ต้องทอดผ้าป่า หรือเรี่ยไรจากชาวบ้าน ซึ่งจากการที่พ่อปู่ มีเหรียญหรือวัตถุมงคลทั้งแจกลูกศิษย์ ทั้งให้ลูกศิษย์ได้เช่านี้เอง...ก็มีลูกศิษย์คนหนึ่ง เข้ามาเช่าเหรียญแล้วให้พ่อปู่จาร (ลงอักขระบนเหรียญ ซึ่งพ่อปู่ก็จะจารให้ จริง ๆ แล้ว ทุกเหรียญก็เข้าพิธีพุทธาภิเศก เทวาภิเศก มาแล้วทุกเหรียญ แต่ลูกศิษย์ ลูกหา ก็ยังจะให้พ่อปู่จารให้อีก เรียกว่าเพิ่มความขลัง หรืออะไรที่ได้รับจากมือพ่อปู่มันจะขลังอะไรประมาณนี้) แล้วลูกศิษย์คนนั้นก็บอกกับพ่อปู่ว่า “ พ่อปู่ครับ...เอาแบบขลัง ๆ เลยนะครับ” พ่อปู่ก็แจ้งกับลูกศิษย์คนนั้นไปว่า “ เออ... ความขลัง ความศักดิ์สิทธิ์ ของวัตถุมงคลมันอยู่ที่ว่า คนบูชาเคารพนับถือหรือไม่ บางคนมีวัตถุมงคลราคาเป็นล้าน แต่ไม่เคารพนับถือ มันก็แค่นั้น ...ไม่ขลัง ไม่ศักดิ์สิทธิ์ แต่บางคนมีของปลอมแต่เคารพ บูชา กราบไหว้ ของปลอมมันก็ศักดิ์สิทธิ์ได้”

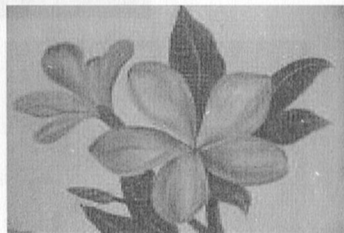

เป็นหนี้..แล้วทุกข์จัง !!!!!

คนเป็นหนี้... ก็คงเป็นทุกข์กันทุกคน เห็นหน้าเจ้าหนี้แล้วคงเหมือนเห็นเสือ อยากหนีไปไกล ๆ ยิ่งหากเจ้าหนี้ขยันทวงเช้า กลางวัน เย็น วันละสามเวลา คงกินไม่ได้นอนไม่หลับเป็นแน่ ยิ่งหากก่อนนอนยังมาทวงอีก คงหลับไม่ลง ต้องนอนก่ายหน้าผาก ในเรื่องนี้พวกเราทุกคนก็เป็นห่วงพ่อปู่ เพราะเป็นที่ทราบกันว่า พ่อปู่มีหนี้อยู่หลายสิบล้าน กลัวพ่อปู่จะเป็นทุกข์ แต่พ่อปู่บอกว่า...

"พ่อปู่ไม่ทุกข์ ขอบใจลูก ๆ ที่เป็นห่วง พ่อมีเพื่อนอยู่ท่านหนึ่ง มีหนี้อยู่ประมาณ 6 ล้าน หลวงพ่อท่านนั้นมาปรารภกับพ่อปู่ว่า เป็นทุกข์ใจมากเลย หนี้ตั้ง 6 ล้านเมื่อไหร่จะชดใช้หมด จะหนีเข้าป่า ขึ้นเขาแล้ว... พ่อปู่เลยแนะนำว่า .....เออ....หนีขึ้นเขาแล้วเอาหินมาตั้งไว้บนหัว วันละหนึ่งกิโลนะ... วันที่สอง ก็เอาหินมาตั้ง 2 กิโล เพิ่มหินมันเรื่อย ๆ ทุกวัน แล้วดูซิว่า มันหนักไหม...ถ้าหนักก็เอามันออก มันจะได้ไม่หนัก ไปแบกทุกข์ไว้ทำไมให้มันหนัก..." เราฟังแล้ว เออ...จริง...มีทุกข์ยิ่งแบก ยิ่งคิดก็ยิ่งทุกข์ แล้วจะแบกทุกข์ไปทำไม.....

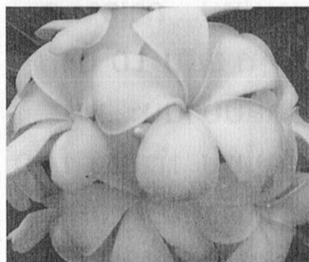

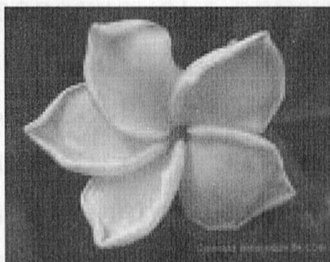

ในส่วนที่จะถูกหักทอน เราก็เป็นหนี้วัด เป็นหนี้ศาสนา แล้วจะใช้หนี้หมดเมื่อไหร่...."

บารมี...มีไว้สร้าง

ใครที่ได้ติดตามพ่อปู่ จะทราบว่าพ่อปู่จะแจกเหรียญให้กับผู้มาขอเป็นกำ ๆ หรือให้เป็นลัง ๆ ไม่ว่าจะเป็นทหาร ตำรวจ พ่อค้า แม่ค้า ประชาชน พ่อปู่ก็จะแจกให้โดยไม่ลังเลเลย และพ่อปู่ก็ไม่บังคับให้ใครต้องมาทำบุญกับท่านเลย พ่อปู่เคยสอนในเรื่องนี้ว่า "บารมี มีไว้ให้ทุกคนสร้าง ส่วนที่แจกก็แจกไป ถือเป็นบารมี ส่วนที่ให้ลูกศิษย์ได้เช่าบูชา ก็ถือว่าผู้ที่เช่าบูชาได้สละ เป็นการสร้างทานบารมีอย่างหนึ่ง ในสมัยก่อน วัตถุมงคลต่าง ๆ ของพ่อปู่ไม่ได้จำหน่าย แต่มีไว้แจก แต่พ่อปู่ต้องการให้ทุกคนรู้จักการเสียสละคนละนิดคนละหน่อย เป็นการละความตระหนี่ถี่เหนียวของตัวเอง เป็นการสร้างบารมีทานให้กับตัวเอง ที่ลานธรรมบารมีศรีปทุม ฯ ได้จัดสร้างองค์เหมือนของหลวงปู่ทวด เหยียบน้ำทะเลจืด และพ่อท่านคล้าย วาจาสิทธิ์ สูง 5 เมตร ที่สร้างสำเร็จก็ด้วยปัจจัยจากญาติโยมที่สละทรัพย์ เป็นการสร้างทานบารมีอย่างหนึ่ง..."

ทำบุญ แล้วได้บุญเต็ม 100 %ทำอย่างไร

หลายท่านก็คงจะเป็นเหมือนกัน ที่ทำบุญ แล้วก็อยากได้บุญเต็มร้อย อันที่จริง เรา ๆ ท่าน ๆ ก็คงเคยเหมือนกันที่ทำบุญ 20 บาท อธิฐานให้ถูกเลขท้าย หรือทำบุญ 100 บาท อธิฐานให้ถูกรางวัลที่ 1 หรือไม่ก็อธิฐานกันนาน ซึ่งหากคิดกันในแง่ธุรกิจ เราก็เอาเปรียบเหมือนกัน ก็ เงิน 20 บาท 100บาท แต่จะเอาแลกเงินพันเงินล้าน มันก็คงไม่ได้ ในเรื่องการทำบุญนี้ พ่อปู่เคยสอนให้ฟังว่า " คนเราทำบุญ ไม่ว่าจะทอดผ้าป่า ทอดกฐิน หรือทำบุญอะไรก็แล้วแต่ แล้วมัวขุ่นข้องหมองใจ เป็นทุกข์ว่าเงินที่เขาทำบุญ จะนำเงินมาครบหรือเปล่า หรือต้องให้เจ้าภาพมาดูแล ต้อนรับขับสู้ ประกาศชื่อ สรรเสริญเยินยอ ไม่ได้บุญเต็มร้อยหรอก...เพราะจิตมันหมองมัวไม่ผ่องใส หากเราต้องการบุญ เราต้องตัดความขุ่นข้องหมองใจออกให้หมด ให้จิตมันบริสุทธิ์ เพราะการทำบุญคือการสละ วิธีคิดว่าทำบุญแล้วจะได้บุญไหม คิดแบบนี้พวกที่ทำบุญ 10 บาท 20 บาท 100 บาท แต่กินข้าวของวัด ทั้งข้าว ทั้งก๋วยเตี๋ยว ขนม แล้วแถมบางที ใส่ปิ่นโตเอากลับไปบ้านอีก จะได้บุญเหลือกลับไปบ้านไหม... ถ้าเราคิดว่าข้าวจานละ 20บาท ก๋วยเตี๋ยว 20 บาท ขนม 10 บาท รวม 50บาท นี่...ยังไม่ได้รวมที่ใส่ปิ่นโตกลับบ้านนะ...แต่ทำบุญมา 10 บาท 20 บาท มันจะได้บุญไหม ทำบุญ 100 บาท ก็แทบไม่ได้บุญกลับบ้านเลยด้วยซ้ำ ดังนั้น... เวลาทำบุญให้คิดในส่วนที่จะถูกหักทอนไปด้วย เพราะถ้าไม่คิด

ทวยเทพ และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายทราบว่าบ้านนี้ ทำความดี ก็มาร่วมอนุโมทนาบุญ ใครที่เคยไปที่ลานธรรมบารมีศรีประทุมแสงธรรมหนอ จ. พังงา จะเห็นว่าทุกที่ ที่ให้ญาติโยมไปกราบไหว้จะมีธูป มีเทียนให้จุดทุกที่ นี่แหละ...คือความสำคัญของการจุดธูปเวลาไหว้พระสวดมนต์"

อยากถูกรางวัลที่ 1 จัง... ทำไงดี !!!!!!

หลายท่านก็คงเคยมีความคิดนี้เช่นกัน..... ก็รางวัลที่ 1 เงินรางวัลเป็นล้าน...เคยมีลูกศิษย์พ่อปู่ เข้ามากราบแล้วบอกพ่อปู่ว่า " พ่อปู่ครับ...ทำให้ผมถูกรางวัลที่ 1 ด้วยครับ แล้วผมจะถวายเงินพ่อปู่ ช่วยพ่อปู่ครับ หากผมถูกรางวัลที่ 1 ผมจะได้นำเงินมาช่วยพ่อปู่" พ่อปู่ตอบลูกศิษย์ไปว่า " ลูกหลานเอ๋ย...พระสอนให้รู้จักสละ รู้จักละ ไม่โลภ การถูกรางวัลที่ 1 นั้น ไม่ใช่เขาบังเอิญถูก เขาไม่ได้ฟลุ๊ค แต่มันเป็นบุญของเขาที่เขาทำในอดีต มันเป็นของของเขา ไม่ใช่ใครอยากจะถูกก็ถูกได้... หากลูกหลานอยากถูกเงินรางวัล ก็หมั่นทำบุญ สร้างกุศลให้มาก ๆ ไม่มีพระที่ไหนสอนให้โลภหรอก" พ่อปู่สอนให้ลูกศิษย์ทุกคน ตั้งมั่นอยู่ในความดี ยึดมั่นในความดี ยึดมั่นในหลักธรรมขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า อย่ายึดมั่นในตัวบุคคล เปรียบเหมือนวันนี้ ทุกคนเคารพพ่อปู่ แต่หากวันพรุ่งนี้พ่อปู่ไม่ดี ทุกคนก็เลิกเคารพนับถือ ดังนั้นจงยึดมั่นในคุณความดี เพราะทุกสิ่งทุกอย่างในโลกไม่เที่ยงแท้

บททดสอบอารมณ์

ใครที่ได้กราบพ่อปู่ ก็คงทราบกันว่า พ่อปู่มักจะพูดตรง ๆ ไม่อ้อมค้อม...เวลาจะด่า (ขออภัย...ไม่ทราบจะใช้คำไหนจริง ๆ)พ่อปู่จะด่าตรง ๆ ไม่ต้องแปลให้เสียเวลา เพราะพ่อปู่ใช้คำไทยแท้แต่โบราณ พวกเราได้พบพ่อปู่ครั้งแรก ก็ถูกพ่อปู่ใช้คำพูดแรง ๆ จน งง....ว่า เอ...เราไปทำอะไรให้ขุ่นข้อง หมองใจแต่ชาติไหนนา....พ่อปู่จึงด่าเราแบบนี้ เราก็ว่าเราก็เป็นคนดีคนหนึ่งนะ... เจอกันทีไร ด่าทุกทีเลย... ตอนแรก...ยอมรับเลยว่ารับไม่ได้ ถูกด่าจนเครียดเลย แอบคิดในใจ "พระอะไรปากจัดจัง พ่อแม่เรายังไม่เคยด่าเราแบบนี้เลย" หลัง ๆ ก็เลยทราบว่า อ้อ...พ่อปู่ท่านทดสอบอารมณ์ หากทนไม่ได้ก็ไม่ต้องมากราบไหว้เป็นครูเป็นศิษย์กัน และหากเรื่องแค่นี้ (แค่ถูกด่า) ยังไม่สามารถทนได้ ต่อไปหากไปเจอทุกข์ที่มากกว่านี้ จะทนได้หรือ... พอเรานำสติมาพิจารณา ก็อ้อ...อยากด่าก็ด่าไป เพราะพ่อปู่ท่านด่าทิ้งด่าขว้าง (คือด่าแล้ว แล้วกัน) แต่...เรามันโง่เองกลับนำมาคิดให้เป็นทุกข์ แบกมันไว้ทำให้ทุกข์ใจ ตอนนี้ พวกเราทุกคนก็สบาย....ไม่ค่อยสะเทือน หากถูกด่า ดังนั้น... หากท่านที่ยังไม่เคยพบพ่อปู่ละก็ หากผ่านบททดสอบอารมณ์ได้ ก็ฝ่าด่านการเป็นลูกศิษย์ได้ แล้วจะทราบว่าพ่อปู่ใจดีมาก เรียกว่าปากร้ายใจดี...ประมาณนั้น...

คาถาหลวงปู่ทวดเหยียบน้ำทะเลจืด
วัดช้างให้ ตำบลป่าไร่ อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี

นะโม โพธิสัตโต อาคันติมายะ อะติภะคะวา (๓ จบ)

คาถาหลวงปู่โต

นะโมโพธิสัตโต พรหมรังสี

คาถาพ่อท่านคล้าย วาจาสิทธิ์

พุทธัง อะระหังพุทโธ ธัมมัง อะระหังพุทโธ สังฆัง อะระหังพุทโธ พิศษฐ์ อรรถกาโร นะโมพุทธายะ

คาถาหลวงปู่เมฆ วัดป่าขวาง สงขลา

นะโม กิตติสัทโธ นะโมพุทธายะ

พระคาถาหลวงปู่ศุข (วัดมะขามเฒ่า)

สัตถา เทวะมะนุสสานัง พุทโธ ภะคะวาติ "มะอะอุ"

คาถาหลวงปู่แช่ม วัดฉลอง ภูเก็ต

พระอรหังสุขโต ภควา นเมตาจิต

คาถาหลวงพ่อปาน (เงินล้าน) หลวงพ่อฤๅษีลิงดำ

พรหมา จะ มหาเวทา สัพเพยักขา ปะรา ยันติ

พรหมา จะ มหาเวทา อภิลาภา ภะวันตุเม

มหาปุญโญ มหาลาโภ ภะวันตุเม มิเตพาหุหะติ

พุทธะมะอะอุ นะโมพุทธายะ วิระทะโย วิระ โคนายัง วิระหิงสา วิระทาสี วิระทาสา วิระอิตถิโย พุทธัสสะ มานีมามะ พุทธัสสะ สวาโหม

สัมปะติจฉามิ (คาถาเร่งลาภให้ได้เร็วขึ้น)

เพ็งๆ พาๆ หา ฤๅๆ (บูชา ๙ จบ ตัวคาถาต้องว่าทั้งหมด)

คาถาครูบาศรีวิชัย

ศรีวิชัยยะ นโมพุทธายะ (๓ จบ)

คาถาหลวงปู่สงฆ์ วัดศาลาลอย

นะโมโพธิสัตโต จันทะสะโร

คาถาหลวงปู่บรมครูเทพโลกอุดร

นะโม โลกุตตะโร (๓ จบ)

คาถาหลวงมั่น ภูริทัตโต (ชนะมาร)

ปัญจะ มาเร ชิโน นาโถ ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง จะตุสัจจัง ปะกาเสติ ธัมมะจักกัง ปะวัตตะยิ เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โหตุ เม ชะยะมังคะลัง

พระพุทธบาท ๔ รอบ

สาธุ โกสัมภิยัง อวิทูเร เวภาระ บัพพะเต กกุสันโท โกนาคะมโน กัสสโป โคตโม

ปาทะเจติยัง ชินะธาตุ จถะเปตะวา อะหังวันทา มิทูระโต อะหังวันทา มิทาตุโย อะหังวันทา มิสัพพโส

คาถาเจ้าแม่กวนอิม

นะโมรัตนตรายาย นะโมอารยะ อวโลกิเตศะวะรายะ โพธิสัตตวายะ มหาสัตตวายะ มหาการุณิกายะ โอม สะวะละวะติ ศุททะนะตัสยะ นมัสกฤตวานิมางอาระยะ อวโลกิเตศะวะระลัน ตะภา นะโมนิลากันถะ ศรีมหาปะฏะศะมิ สระวาทวะตะศุภัม อสิยูม สะรวะสัตตวะ นะโมปวสัตตวะ นะโมภะคะ มะภะเตตุ ตัทยะถา โอมอวโลกา โลกาเต กาละติ อีศีลี มหาโพธิสัตตวะ สาโพสาโพ มะรามะรา มะศิมะศิ ฤธะยุ คุรุคุรุฆามัม ธูรูธูรูภาษี ยะติ มหาภาษียะติ ธาระธาระ ถิรินี ศะวะรายะ ชะละชะละ มามะภามะละ มุธิริ เอหิเอหิ ศินะศินะ อาละลินภะละศรี ภาษา ภาษินการะศะยะ หูลูหูลุมะระ หุลุหุลุศรี สะระสะระ สีรีสีรี สุรุสุรุ พุทธายะพุทธายะ โพธายะโพธายะ ไมตรีเย นิละกันสะตะ ตริ สะระณะ ภะยะมะนะ สวาหา สีตายะ สวาหา มหาสีตายะ สวาหา สีตายเย ศะวะรายะ สวาหา นีลากันถิ สวาหา มะละนะละ สวาหา ศรีสิงหะมุขายะ สวาหา สะระวะมหาอัสตายะ สวาหา จักระอัส ตายะ สวาหา ปัทมะเกสายะ สวาหา นีละกันเต ปันตะลายะ สวาหา โมโผลิศังกะรายะ

สวาหา นะโมรัตนตรายายะ นะโมอารยะ อวโลกิเตสะวะรายะ สวาหา โอมสิทธยันตุ มันตราปะทายะ สวาหา

คาถาบูชาสมเด็จพระปิยมหาราช (ตั้ง นะโม ๓ จบ)

- พระสยามมินทะไร วะไร อะระหัง

- พุทธะ สังมิ อิติ อะระหัง - วะรัง พุทโธ นะโม พุทธายะ

- ปุโย เทวา มนุษานัง

จงเป็นที่รักของมนุษย์และสัตว์ทั้งหลาย ขอความอบอุ่น ของครอบครัว ขอให้มีงานต่อเนื่อง ร่วมงานกับใครขอให้สำเร็จ

- ปิโยนาคะ สุปันนานัง จงบังเกิดความรักที่มีอานุภาพอันสูงสุด ท่านท้าวมหาพรหม เจ้าจอมอินทรา นาค ครุฑ และคนธรรพ์

- ปินังทริยัง นะมามิหัง ความรัก ความยินดี ความเมตตา จงเกิดในเรือนร่าง ของข้าพเจ้าทุกส่วนแม้แต่ปลายเส้นผม

- ปิยะ มะมะ นะโม พุทธายะ (๓ จบ) อธิษฐานขอสิ่งที่ต้องการ ตั้ง นะโม ๓ จบ

- อิติปิโส วิเสเสอิ อิเสเส พุทธะนาเมอิ อิเมนา พุทธะตังโสอิ อิโสตัง พุทธะปิติอิ

คาถาบูชาสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช

ตั้ง นะโม ๓ จบ แล้วกล่าวคำบูชาว่า โอม สิโน ราชาเทวะ ชะยะตุภะวังสัพพะศัตรู วินาสสันติ

คาถาบูชากรมหลวงชุมพร

ตั้ง นะโม ๓ จบ โอมชุมพรจุติ สิทธิกะระนัง สุโขนะโม พุทธายะ นะมะพะทะ จะพะกะสะ มะอะอุ

คาถาบูชาพระปู่ฤาษี

นะโม ๓ จบ โอมสิทธิ การิยะ แห่งบรมครูทั้งหลาย อะธิเจ ตะโส อะปะมัชชะโต โมนะ ปะกะสุ สิกะ คะโต โส พะนัพ ภะวันติ ตาทิโน อุปะสัน ตัสสะ สะติมะโต

บทแผ่เมตตาแก่ตนเอง

อะหัง สุขิโต โหมิ	ขอให้ข้าพเจ้ามีความสุข
นิททุกโข โหมิ	ปราศจากความทุกข์
อะเวโร โหมิ	ปราศจากเวร
อัพยาปัชโฌ โหมิ	ปราศจากอุปสรรคอันตรายทั้งปวง
อะนีโฆ โหมิ	ปราศจากความทุกข์กายทุกข์ใจ
สุขี อัตตานัง ปะริหะรามิ	มีความสุขกายสุขใจ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัย ทั้งสิ้นเถิด

บทแผ่เมตตาให้สรรพสัตว์

สัพเพ สัตตา สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น

อะเวรา โหนตุ จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวรซึ่งกันและกันเลย

อัพยาปัชฌา โหนตุ จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย

อะนีฆา โหนตุ จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีความทกุข์กายทุกข์ใจเลย

สุขี อัตตานัง ปะริหะรันตุ จงมีความสุขกายสุขใจ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเทอญฯ

บทแผ่ส่วนกุศล

อิทัง เม มาตาปิตูนัง โหตุ สุขิตา โหนตุ มาตาปิตะโร

ขอส่วนบุญนี้ จงสำเร็จแก่มารดาบิดาของข้าพเจ้า ขอให้มารดาบิดาของข้าพเจ้ามีความสุข

อิทัง เม ญาตีนัง โหตุ สุขิตา โหนตุ ญาตะโย

ขอส่วนบุญนี้ จงสำเร็จแก่ญาติทั้งหลายของข้าพเจ้า ขอให้ญาติทั้งหลายของข้าพเจ้ามีความสุข

อิทัง เม คุรูปัชฌายาจริยานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ คุรูปัชฌายาจริยา

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จแก่ครูอุปัชฌาย์อาจารย์ของข้าพเจ้า ขอให้ครูอุปัชฌาย์

อาจารย์ของข้าพเจ้ามีความสุข

อิทัง สัพพะเทวะตานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพเทวา

ขอส่วนบุญนี้ จงสำเร็จแก่เทวดาทั้งหลายทั้งปวง ขอให้เทวดาทั้งหลายทั้งปวงมีความสุข

อิทัง สัพพะเปตานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพ เปตา

ขอส่วนบุญนี้ จงสำเร็จแก่เปรตทั้งหลายทั้งปวง ขอให้เปรตทั้งหลายทั้งปวงมีความสุข

อิทัง สัพพะเวรีนัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพเวรี

ขอส่วนบุญนี้ จงสำเร็จแก่เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย ขอให้เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายทั้งปวงมีความสุข

อิทัง สัพพะสัตตานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพ สัตตา

ขอส่วนบุญนี้ จงสำเร็จแก่สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง ขอให้สัตว์ทั้งหลายทั้งปวงมีความสุขทั่วหน้ากันเทอญ

กรวดน้ำย่อ

อิทัง เม ญาตินัง โหตุ สุขิตา โหนตุ ญาตะโยฯ

ขอผลบุญกุศลนี้ จงสำเร็จประโยชน์แก่ญาติทั้งหลายของข้าพเจ้า ขอญาติทั้งหลายของข้าพเจ้าจงเป็นสุขเป็นสุขเถิด

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม
กรรมย่อมจำแนกสัตว์ คือให้ทรามและประณีต
ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ความดีอันคนดีทำง่าย
ความชั่วไม่ทำเสียเลยดีกว่า

อานิสงส์ของการแผ่เมตตา

สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ใน เมตตานิสังสสูตรว่าผู้ที่เจริญเมตตาอยู่เป็นนิจจะได้รับดานิสงส์ ๑๑ ประการ คือ

๑. จะหลับอยู่ก็เป็นสุข

๒. จะตื่นอยู่ก็เป็นสุข

๓. จะไม่ฝันร้ายและลามก

๔. เป็นที่รักใคร่ของหมู่มนุษย์

๕. เป็นที่รักใคร่ของมนุษย์ตลอดจนสัตว์เดรัจฉานทั้งหลาย

๖. เทวดาย่อมคุ้มครองรักษา

๗. ย่อมล่วงพ้นจากไฟ ยาพิษ ศัสตราวุธและภยันตรายทั้งปวง

๘. ทำให้จิตตั้งมั่นเจริญสมาธิได้รวดเร็ว

๙. หน้าตาอิ่มเอิบจิตใจเบิกบาน ผิวพรรณผ่องใส

๑๐. ทำให้มีสติมั่นคงไม่หลงใหลในเวลาจะสิ้นใจ

๑๑. เมื่อสิ้นชีวิตแล้วแม้จะเกิดอีกก็เกิดในที่ดี มีสวรรค์ หรือพรหมโลก เป็นต้น

อานิงส์ของการสวดมนต์

๑. การสวดมนต์ทุกวันเป็นมงคลอันสูงสุด

๒. เป็นการปฏิบัติภวานาอย่างหนึ่ง

๓. ทำให้จิตใจเป็นกุศลได้ง่าย

๔. ช่วยให้ใจสงบ

๕. เหมาะสำหรับใช้เตรียมจิตก่อนปฏิบัติวิปัสสนากัมมัฏฐาน

๖. สวดมนต์เพื่อถวายเป็นพุทธบูชา

๗. ได้กล่าวคำศักดิ์สิทธิ์ที่พระพุทธเจ้าได้ทรงบัญญัติไว้ แต่การสวดมนต์ที่ถูกต้องนั้น จะต้องสวดให้ได้ใจความ ไม่สวดเร็วเกินไป หรือสวดช้าเกินไป เสียงดังพอประมาณ เพื่อเทพยดาทั้งหลายเป็นพยานว่า ท่านได้สวดมนต์ถวายเป็นพุทธบูชา

อานิสงส์ของการแจกหนังสือธรรมะเป็นทาน

๑. กรรมเวรจากอดีตชาติจะได้ลบล้าง

๒. หนี้เวรจะได้คลี่คลาย พ้นภัยจากทะเลทุกข์

๓. โรคภัยไข้เจ็บจากเจ้ากรรมนายเวรจะพ้นไป

๔. สามีภรรยาที่แตกแยกจะคืนดีต่อกัน

๕. วิญญาณของเด็กที่แท้งในท้องจะได้ไปเกิดใหม่

๖. กิจการงานจะราบรื่นสมความปรารถนา

๗. บุตรจะเฉลียวฉลาดเจริญรุ่งเรือง

๘. บารมีคุ้มครองลูกหลานให้อยู่เย็นเป็นสุข

๙. พ่อแม่จะมีอายุยืน

๑๐. ลูกหลานเกเรจะเปลี่ยนแปลงเป็นคนดี

๑๑. วิญญาณทุกข์ของบรรพบุรุษจะพ้นจากการถูกทรมานไปสู่สุขติ

การทำบุญแจกทานคนจน และนั่งสมาธิภาวนา
เป็นการได้กุศลผลบุญดีที่สุด

สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ

การให้ธรรมเป็นทาน ชนะ การให้ทั้งปวง

"...อันว่าความกรุณาปราณี
จะมีใครบังคับก็หาไม่
หลั่งมาเองเหมือนฝนอันชื่นใจ
จากฟากฟ้าสุราลัย...สู่แดนดิน..."

จาก เวนิส วานิช
(พระราชนิพนธ์ของล้นเกล้า รัชกาลที่ ๖)